

คุณครูตรีธา เนียมมำ

คุณครูตรีธา เนียมขำ นายกสมาคมศิษย์หลวงพ่อดปากน้ำ

นางสาวตรีธา เนียมขำ เป็นบุตรของ นายดวง นางพุ่ม เนียมขำ ภูมิลำเนาอยู่บ้านเลขที่ ๓๐ หมู่ที่ ๓ ตำบลบางบ่อ อำเภอบางบ่อ จังหวัดสมุทรปราการ เกิดวันเสาร์ที่ ๒๗ มีนาคม พ.ศ.๒๔๖๙ ตรงกับวันขึ้น ๑๔ ค่ำ เดือน ๕ ปีชวด

การศึกษา

- การศึกษาสามัญ มัธยม ๓
- การศึกษาพระปริยัติธรรม ธรรมศึกษาชั้นเอก

พ.ศ.๒๔๘๒ อายุ ๑๓ ปี มาอยู่วัดปากน้ำ ภายใต้อาการมีธรรมของพระเดชพระคุณหลวงพ่อด

พ.ศ.๒๔๘๓ อายุ ๑๔ ปี ได้บวชเป็นแม่ชี เพื่อศึกษาพระปริยัติธรรมและบำเพ็ญกิจภาวนาตามแนววิชาธรรมกาย จนสามารถรับใช้สนองงานที่ท่านได้มอบหมายไว้

พ.ศ.๒๔๙๔ อายุ ๒๖ ปี ได้ลาสิกขาจากแม่ชี แล้วได้อยู่ปฏิบัติและรับใช้หลวงพ่อดตลอดมา

ได้ช่วยแบ่งเบาภาระของเจ้าประคุณ

คุณครูตรีธา เนียมขำ

สมเด็จพระมหารัชมังคลาจารย์ เจ้าอาวาสวัดปากน้ำองค์ปัจจุบัน ในการดำเนินงานตามโครงการต่างๆ ที่หลวงพ่อดำรงไว้ ทั้งในด้านการศึกษาด้านการปฏิบัติธรรม ในด้านการก่อสร้างเสนาสนะ และถาวรวัตถุ ในด้านอาหารบิณฑบาต อีกทั้งเป็นผู้ริเริ่มดำเนินการในการถวายผ้าพระกฐินพระราชทานวัดปากน้ำ ตั้งแต่ พ.ศ.๒๕๐๔ จนถึงปัจจุบันและได้หาเจ้าภาพผู้เป็นประธานถวายผ้าพระกฐินพระราชทานจนถึง พ.ศ.๒๕๖๗ อีกทั้งยังช่วยดูแลการก่อสร้าง หอเจริญวิปัสสนา การบรรจุพระผงธรรมชั้นธ จำนวน ๑,๒๐๑,๒๕๐ องค์ ณ หอเจริญวิปัสสนา และในการสอนภาวนาใน วันเสาร์-อาทิตย์ วันหยุดราชการ ณ หอเจริญวิปัสสนา

ปัจจุบัน

คุณครูตรีธาอายุ ๗๗ ปีแล้ว แต่ก็ยังปฏิบัติหน้าที่อันสำคัญ คือเป็นนายกสมาคมศิษย์เก่าหลวงพ่อดำรงไว้ อันเป็นตำแหน่งทรงเกียรติซึ่งอดีตนายกสมาคมฯ มีท่านอดีตผู้พิพากษา สุธรรม จันทร์กลัด เป็นอาทิ

ความเป็นมาของการเข้าวัด

ข้าพเจ้ามาอยู่วัดปากน้ำตั้งแต่ปี พ.ศ.๒๔๘๑ มีอายุเพียง ๑๓ ปี

เพราะบิดาของข้าพเจ้าได้พามาโรคข้าพเจ้าซึ่งป่วยหนักมานานถึง ๑๒ ปี มารักษาโรคกับหลวงพ่อดำรงไว้ เนื่องจากไม่มีหมอคนใดที่จะสามารถรักษาให้หายได้ ข้าพเจ้าจึงได้มีโอกาสมาฝึกนั่งภาวนากับหลวงพ่อดำรงไว้ จนปฏิบัติได้วิชา

ธรรมกาย และท่านได้รักษาโรคให้มารดาของข้าพเจ้าด้วยวิชาธรรมกาย จนมารดาของข้าพเจ้าหายจากโรคมีร่างกายแข็งแรงเป็นปกติ มีชีวิตต่อมาได้

๒๔ ปี หลังจากนั้นหลวงพ่อก็ขอข้าพเจ้าจากบิดามารดา ให้มาบวชชีและอยู่ปฏิบัติกิจภาวนาในวัดปากน้ำข้าพเจ้าจึงต้องจากบิดามารดา ญาติพี่น้อง มาอยู่ในความอุปการะของพระเดชพระคุณท่านตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมาหลวงพ่อก็ท่านจึงเปรียบเสมือนบิดาผู้ให้กำเนิดของข้าพเจ้า ท่านได้ให้ความรู้ อบรมดูแลสั่งสอนการประพฤติปฏิบัติ ซึ่งแนวทางการดำเนินชีวิตที่ถูกต้อง ให้ความเมตตาปราณีห่วงใยสารพัดสุดจะพรรณาได้หมดสิ้น

นอกจากท่านจะมีอุปการะคุณแก่ข้าพเจ้าอย่างสูงสุดอันจะหาผู้ใดเสมอเหมือนได้ยากแล้ว ท่านยังเป็นผู้ชุบชีวิตมารดาข้าพเจ้าซึ่งเปรียบเสมือนตายทั้งเป็นให้ฟื้นคืนขึ้นมาใหม่ และต่อมาทั้งบิดามารดาของข้าพเจ้าก็ได้มารักษาสิลนังภาวนาอยู่ภายใต้บารมีธรรมของพระเดชพระคุณท่าน สามคนพ่อแม่ลูกจึงเป็นหนี้พระคุณท่านสุดที่จะชดใช้ได้หมด

จากการที่ได้อยู่ใกล้
ชิดพระเดชพระคุณท่านมา
ตั้งแต่ปี พ.ศ.๒๔๘๑ จนถึง
วันท่านมรณภาพเป็นเวลา
นานถึง ๒๑ ปี หลังจากที่
หลวงพ่อมรณภาพแล้ว
ข้าพเจ้าก็ยังคงอยู่ในวัด
ปากน้ำเพื่อปฏิบัติกิจภาวนา
โดยไม่เคยย้ายไปอยู่ที่อื่นเลยจนถึงปัจจุบันนี้นับเป็นเวลานานถึง ๖๕ ปีแล้ว

การสอนและเผยแผ่วิชาธรรมกาย

สมัยนั้นวัดปากน้ำมีสภาพทั้งวัดร้างชำรุดทรุดโทรมทั้งในด้านวัตถุและการประพฤติปฏิบัติของพระภิกษุสามเณร มีพระสงฆ์จำพรรษาอยู่เพียง ๑๓ รูป เมื่อหลวงพ่อมาดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาสแล้ว ท่านก็มีโครงการจะพัฒนาวัด

พระครูปัญญาภิรัต พระครูพิพัฒนธรรมคุณี

คุณแม่ทัม

คุณแม่ไซ

ปากน้ำให้เจริญรุ่งเรือง ท่านไม่ชอบอยู่เฉยๆ ท่านบอกว่า “อยู่ที่ไหนก็ให้ท่าน บริจาคทานเรื่อยไป ไม่ทำอะไรก็สอนหนังสือหนังสือไปส่งเคราะห์หอนุเคราะห์กุลบุตร”

การพัฒนาวัดปากน้ำของหลวงพ่อดีกต่างจากวิธีการของผู้อื่นในยุคเดียวกัน คือ หลวงพ่ot่านมีความมุ่งมาดปรารถนาจะพัฒนาคนก่อนสิ่งอื่นๆ ก่อนที่จะพัฒนาถาวรวัตถุต่างๆ เช่น โบสถ์ วิหาร ศาลาการเปรียญ และเสนาสนะต่างๆ ท่านถือว่า เมื่อพัฒนาคนให้ดี แล้วความเจริญทางด้านวัตถุก็จะตามมาเอง

ท่านบอกว่าสร้างคนนั้นสร้างยาก เรื่องเสนาสนะไม่ยาก ใครมีเงินก็สร้างได้ แต่ความสำคัญต้องสร้างคนก่อน หลักการพัฒนาคนของหลวงพ่อก็คือการให้การศึกษาเพื่อยกระดับคนให้สูงขึ้นทั้งในด้านสติปัญญาควบคู่ไปกับจิตใจและอารมณ์ คือนอกจากจะทำให้คนมีความรู้มีสติปัญญาเฉลียวฉลาดปราดเปรื่องขึ้นแล้ว ยังมีความประพฤติดี ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบอีกด้วย เมื่อพัฒนาคนให้ดีขึ้นทั้งภายนอกและภายในแล้ว สังคม และประเทศชาติบ้านเมืองก็จะเจริญรุ่งเรืองตามไปด้วยหลวงพ่ot่านมักกล่าวเสมอว่า การศึกษานั้นสามารถเปลี่ยนชีวิตผู้ศึกษาให้สูงกว่าพื้นเดิม คนที่มีการศึกษาคิดจะได้อะไรก็ดีกว่า ประณีตกว่าผู้อื่น คนมีวิชาเท่ากับได้สมบัติจักรพรรดิกินใช้

ไม่หมด

ดังนั้นหลวงพ่อก็จัดให้มีการศึกษาทั้งด้านปริยัติและปฏิบัติ ทางด้านปริยัตินั้นท่านเคยจัดตั้งโรงเรียนมาก่อนแล้ว ตั้งแต่ครั้งยังอยู่วัดพระเชตุพนฯ เมื่อมาเป็นเจ้าอาวาสวัดปากน้ำ ท่านจึงจัดทำได้เต็มที่ขึ้นอีกครั้งหนึ่ง หลวงพ่อได้แบ่งการปกครองออกเป็นส่วนๆโดยมอบให้ **พระครูปัญญาภีรต** **คุณแล** **เด็กวัด** **พระครูพิพัฒนธรรมคณี** **คุณแลสามเณร** **อุปาสิกาไข่** **ชัยพานิช** **อุปาสิกาท้วม** **หุตานุกรม** **ปกครองคุณแลแม่ชี** ส่วนพระภิกษุ หลวงพ่อปกครองคุณแลเอง

เมื่อได้วิชาธรรมกายแล้วหลวงพ่อก็ได้ศึกษาค้นคว้าทดลองด้วยตัวของท่านเอง เป็นเวลานาน จนท่านแน่ใจว่าประสบความสำเร็จแล้ว ท่านจึงสั่งสอนเผยแพร่ให้ผู้อื่นได้รู้เห็นเหมือนท่าน มิได้หวงวิชาไว้แต่ผู้เดียว การที่หลวงพ่อกำลังศึกษาค้นคว้าวิชาธรรมได้ด้วยตนเองนั้น เป็นที่ทราบกันดีในหมู่สงฆ์สมัยนั้น มีหลักฐานจากพระธรรมเทศนาของพระธรรมทัศนาร อธิบดีสังฆวัดชนะสงคราม ดังนี้

“เมื่อหลวงพ่อก็ได้ศึกษามีความรู้อย่างดีแล้ว ท่านก็สะสมวิชาทางวิปัสสนา ไปเที่ยวเรียนหลายสำนักด้วยกัน ครั้นท่านเรียนทางวิปัสสนาแล้ว ก็เทียบเคียงว่าจะเอาอย่างไหนดีที่สุด ท่านก็ตกลงปลงใจเอาแบบที่ท่านใช้อยู่ บัดนี้อย่างที่เรียกว่า ธรรมกาย ท่านเองเป็นผู้ค้นพบหรือสำเร็จความรู้ทางวิปัสสนาแบบธรรมกายก่อนใครๆ แปลว่าท่านไม่ใช่เป็นผู้สอนคนอื่นแต่ด้วยปากของท่าน ท่านทำตามแบบของท่านได้ด้วย เมื่อท่านจะได้บรรลุคุณธรรมคือวิปัสสนาแบบธรรมกายสมประสงค์ ท่านก็ได้เล่าให้ฟังว่าวันที่ท่านจะได้ประสบพบวิปัสสนาในวันนั้นท่านได้บำเพ็ญเพียรอยู่ในพระอุโบสถแห่งหนึ่ง ด้วยตั้งใจว่าถ้าไม่ได้สำเร็จวิปัสสนาในวันนี้แล้ว เราก็จะยอมตายคล้ายกับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่นั่งประทับอยู่ที่ใต้ต้นโพธิ์ ทรงตั้งปณิธานความเพียรว่าถ้าเราไม่ได้พระสัมมาสัมโพธิญาณแล้ว ถึงเลือดเนื้อจะเหือด

ไปจะเหลืออยู่แต่กระดูกและเส้นเอ็นก็ช่าง จะต้องยังความปรารถนาหรือผล
ที่ปรารถนาให้บังเกิดขึ้นเสียก่อนให้ได้จึงจะยอม ถ้าไม่อย่างนั้นจะไม่ยอมลุก
เป็นอันขาดความปรารถนาอันเฉียบขาดขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธ-
เจ้าที่ประทับอยู่ใต้ต้นโพธิ์เป็นเหตุให้บรรลुพระสัมมาสัมโพธิญาณฉับใด
ความปรารถนาของหลวงพ่อดปากน้ำก็สามารถถึงการบรรลุผลของ
วิปัสสนาฝ่ายธรรมกายได้ฉับนั้น เมื่อท่านได้แล้ว ท่านก็ไม่หยุดยังได้สั่งสอน
ศิษยานุศิษย์ญาติมิตรทั้งหลาย เพราะท่านตั้งใจแน่วแน่ว่าเมื่อท่านได้บรรลุถึง
คุณของวิปัสสนาแล้วท่านจะเป็นผู้นำเอาแสงสว่างมามอบให้แก่บรรดาบวชน
ท่านจะเป็นตัวแทนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบันดาลคุณงามความ
ดีให้ชนทั้งหลาย ท่ามกลางเสียครหานินทาโจษจันท่านก็หาท้อถอยแต่
ประการใดไม่”

หลวงพ่อบอกเล่าให้ลูกศิษย์ฟังว่าในครั้งแรกท่านคิดจะปลีกตัว
ปลีกเร้นไปหาความสงบสงัดตามป่าเขา แต่ก็มานึกถึงเพื่อนมนุษย์ที่ยังมีดมน
อนธการไร้ที่พึ่งยังมีกิเลสและโมหะเข้าครอบงำจิตใจอยู่เป็นจำนวนมาก
รวมทั้งผู้ที่มีความทุกข์ยากเดือดร้อนจากการหาเลี้ยงชีพและโรคภัยไข้เจ็บก็มี
อีกเป็นจำนวนมากเช่นกัน ถ้าหากว่าท่านจะปลีกเร้นไปหาประโยชน์ส่วนตัว
ของท่านแล้ว ท่านก็จะมีโอกาสสงเคราะห์เพื่อนมนุษย์ ในสมัยนั้นคณะสงฆ์
ไทยและคนทั่วไปให้ความ
สนใจเรื่องการปฏิบัติน้อย
มาก พระภิกษุที่สนใจเรื่อง
การปฏิบัติมักจะปลีกตัวไป
อยู่ตามป่าเขาหรือตาม
หมู่บ้านในชนบท การปฏิบัติ
ธรรมจึงยังไม่แพร่หลาย
อย่างในปัจจุบัน

หลวงพ่อยាយทุกวิถีทางที่จะให้ประชาชนเข้าวัดปฏิบัติธรรมยึดพระพุทธศาสนาเป็นที่พึ่ง มีใช้นับถือพระพุทธศาสนาแต่ปากหรือตามบรรพบุรุษเท่านั้น เพราะท่านตระหนักดีว่า มนุษย์ทุกคนมีความเกิดเป็นเบื้องต้น ความชราในท่ามกลางและความสูญสลายในที่สุดเป็นลักษณะของไตรลักษณ์ที่แน่นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา แต่ก่อนที่ทุกคนจะถึงวาระสุดท้ายของชีวิตนั้นจะต้องพบกับความสุขบ้าง ทุกข์บ้างคละเคล้ากันไป ความทุกข์นั้นไม่มีผู้ใดปรารถนา ทุกคนจะดิ้นรนแสวงหาที่พึ่งเพื่อดับความทุกข์ยากเดือดร้อน บางคนก็มีสติปัญญาพิจารณาหาที่พึ่ง บางคนก็ไร้ปัญญาไตร่ตรอง หลวงพ่อบำเพ็ญสมาธิภาวนาได้ นำวิชาธรรมกายมาเผยแผ่เพื่อบรรเทาความทุกข์ ท่านได้ทดลองให้เห็นว่า วิชาธรรมกายเป็นที่พึ่งของมนุษย์ทุกคนได้จริง คือ สามารถยกระดับชีวิตของทุกคนที่ปฏิบัติสูงขึ้นได้ สามารถรักษาโรคภัยไข้เจ็บให้หายได้ หลวงพ่อบำเพ็ญสมาธิภาวนาได้ทดลองให้เห็นจริงโดยการนำคนป่วยหนัก ๒ คน คนหนึ่งป่วยเป็นวัณโรค อีกคนหนึ่งป่วยเป็นโรคเรื้อน ในสมัยนั้นโรคทั้ง ๒ ชนิดนี้เป็นโรคที่ร้ายแรงมากไม่มีทางรักษาให้หายได้และยังเป็นโรคติดต่อที่สังคมรังเกียจอีกด้วย หลวงพ่อได้นำคนป่วยทั้ง ๒ คนนี้มาฝึกนั่งภาวนาและในขณะเดียวกันท่านก็แก้โรคให้ด้วยวิชาธรรมกาย จนในที่สุดคนป่วยทั้ง ๒ คนนี้ก็หายจากโรคร้ายและยังบรรลุวิชาธรรมกายอีกด้วย จากการทดลองนี้ทำให้หลวงพ่อกำลังใจมากยิ่งขึ้น และแน่ใจว่าวิชาธรรมกายที่ท่านฝากเพียรค้นคว้าปฏิบัติมาเป็นเวลานานด้วยความวิริยะอุตสาหะอย่างเอาชีวิตเป็นเดิมพันนั้นเป็นวิชาที่เป็นที่พึ่งทำให้คนพ้นทุกข์ได้จริงแน่นอนหลวงพ่อบำเพ็ญสมาธิภาวนาได้ทดลองให้เห็นจริงได้เหมือนนักวิทยาศาสตร์ที่สามารถพิสูจน์สิ่งที่มองไม่เห็นให้เห็นได้

หลวงพ่อบำเพ็ญสมาธิภาวนา

กิตติศัพท์เรื่องหลวงพ่อบำเพ็ญสมาธิภาวนาสามารถรักษาคนป่วยด้วยโรคร้ายที่

สังคมรังเกียจให้หายได้
แพร่กระจายไปอย่าง
รวดเร็วทำให้มีคนสนใจ
วิชาธรรมกายและ
เดินทางมาวัดปากน้ำ
เพื่อศึกษาธรรมและขอ
ฟังบารมีหลวงพ่อบ้าง
มากขึ้นเรื่อยๆ มีคน
เดินทางมาวัดปากน้ำ

วันละหลายๆ ทั้งๆ ที่ในสมัยนั้นการเดินทางมาวัดค่อนข้างลำบาก เพราะยัง
ไม่มีถนนตัดเข้าถึงวัดต้องเดินมาหรือไม่ก็มาเรือ ที่มาด้วยหวังจะยึดหลวงพ่อบ้าง
เป็นที่พึ่งก็มาก ที่ต้องการมาพิสูจน์ว่าหลวงพ่อบ้างจะเก่งจริงหรือไม่ก็มี ที่ต้องการ
จะมาบวชเพื่อหวังจะศึกษาทางปริยัติก็มีไม่น้อย ที่ต้องการจะรู้เห็นเป็นวิชา
ธรรมก็มากมาย ผู้ที่มาขอฟังบารมีหลวงพ่อนั้นมิใช่เพียงแต่มารักษาโรคภัยไข้
เจ็บเพียงเท่านั้น แต่มักจะมาปรึกษาปรึกษาและให้หลวงพ่อบ้างช่วยในทุกเรื่อง
ตามปกติถ้าเราเจ็บไข้ได้ป่วยก็จะไปหานายแพทย์ผู้เชี่ยวชาญแต่ละโรคแต่
หลวงพ่อบ้างท่านเป็นแพทย์ผู้เชี่ยวชาญการรักษาทุกโรค ถ้าจะนำเรื่องความทุกข์
ความเดือดร้อนของคนที่มาหาหลวงพ่อบ้างมาเรียงลำดับเนื้อเรื่องกันแล้วก็จะได้
เรื่องตั้งแต่เกิดจนตายเลยทีเดียว ยกตัวอย่างเช่น ถ้าเป็นผู้ที่กำลังจะแต่งงาน
กันก็มักจะมาขอให้หลวงพ่อบ้างช่วยตรวจดูให้ว่า ผู้ที่ตนจะแต่งงานด้วยนั้นจะ
เป็นอย่างไร จะอยู่ด้วยกันยืนยาวมีความสุขความเจริญหรือไม่ บางคู่ที่แต่งงาน
กันไปแล้วและยังไม่มีบุตรก็มักจะมาขออนุญาตกับหลวงพ่อบ้าง ให้ท่านช่วยใช้วิชา
ธรรมกายเลือกสรรวิญญูญาณดีๆ มาจุติ บางคนมีลูกหลานแล้วเลี้ยงยากขึ้นโรค
ก็มาขอให้ท่านเป็นลูกหลวงพ่อบ้าง หรือถ้าลูกหลานว่ายาก ดื้อ ชน ไม่ฉลาดในการ
ศึกษาเล่าเรียนก็มาขอบารมีหลวงพ่อบ้าง เมื่อลูกหลานจะเข้าสอบไม่ว่าจะสอบใน

วิชาที่เล่าเรียนหรือสอบแข่งขันเข้าทำงานก็มาขอให้หลวงพ่อบรรพชิตช่วย เมื่อมีปัญหาในการประกอบอาชีพการงานก็มาปรึกษาหารือกับหลวงพ่อบรรพชิตที่เป็นเกษตรกรถ้าประสบภาวะฝนแล้งก็มาขอให้หลวงพ่อบรรพชิตทำให้ฝนตก หลวงพ่อบรรพชิตก็จะสั่งพวกที่บรรพชิตวิชาธรรมกายให้ช่วยเกณฑ์ฝนให้ตกในพื้นที่ที่เขาต้องการ ส่วนเกษตรกรบางพวกที่เจอฝนตกหนักน้ำท่วมทำให้พืชผักผลไม้เสียหาย ก็มากราบกรานหลวงพ่อบรรพชิตขอให้ท่านช่วยบำบัดทุกข์ให้ หลวงพ่อบรรพชิตก็จะสั่งพวกธรรมกายให้ช่วยกันเก็บฝนเสีย บางคนจะจัดการงานใดที่บ้านในหน้าฝนกลัวฝนตกก็มาขอให้หลวงพ่อบรรพชิตช่วยอย่าให้ฝนตก หลวงพ่อบรรพชิตก็ช่วยทุกคนไปจนกิตติศัพท์ลือเลื่องไปทั่วว่าหลวงพ่อบรรพชิตปากน้ำรักษาโรคได้ ขอฝนได้ เก็บฝนได้ แม้จนปัจจุบันนี้ ท่านมรณภาพไปแล้วก็ยังมีคนเป็นจำนวนมากมาขอพึ่งบารมีท่านในเรื่องต่างๆ ทุกเรื่องเหมือน สมัยที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ บางคนก็มีโชคร้ายแต่ยังบนบานศาลกล่าวด้วย

ในสมัยหลวงพ่อบรรพชิตยังอยู่นั้นคนที่มาขอบารมีให้ท่านช่วยมิใช่จะให้ท่านช่วยแต่เฉพาะคนเป็นก็หาไม่ แม้ญาติพี่น้องของตนที่ตายไปแล้วก็ยังมาขอให้หลวงพ่อบรรพชิตช่วยตรวญดูให้ว่าวิญญาณไปอยู่ที่ไหน สุขทุกข์อย่างไรจะทำบุญอะไรไปให้จึงจะเหมาะจะควร มีลูกศิษย์ของหลวงพ่อบรรพชิตมากมายหลายคนที่ได้สั่งลูกหลานของตนไว้ว่า ถ้าตนสิ้นชีวิตลงแล้วให้นำศพมาตั้งสวดพระอภิธรรมที่วัดปากน้ำ ทั้งๆ ที่วัดปากน้ำไม่มีศาลาตั้งศพและไม่มีเมรุเผา ศพมีแต่ศาลาการเปรียญเก่าๆ เป็นศาลาเอนกประสงค์สำหรับใช้เป็นที่พักพิงทุกอย่าง คือในเวลากลางวันเป็นที่ฉันภัตตาหารของพระภิกษุสามเณร เวลากลางคืนเป็น

ที่พักของแม่ชีและเป็นที่ตั้งศพด้วย คินไคที่มีการสวดพระอภิธรรมศพ หลวงพ่อท่านจะสั่งให้ผู้ที่ได้ธรรมกาย ออกไปร่วมฟังสวดด้วยอย่างน้อย ๓ คนเพื่อนั่งเจริญภาวนาเจริญชวณวิญญานของผู้ตายมารับส่วนบุญกุศล ไม่ว่าวิญญานนั้นไปสิงสถิต ณ ที่ใดก็ตาม จะอยู่ในสวรรค์หรือไปเป็นเปรต อสุรกาย สัตว์นรก สัตว์เดรัจฉาน จะเจริญวิญญานก่อนอาราธนาศีล หลวงพ่อท่านจะให้จัดหาอาสนะปูเตรียมไว้ให้วิญญานของผู้ตายนั่ง หลังจากที พระสงฆ์สวดอภิธรรม สวดสังคหะ หรือสวดพระมาลัยเสร็จจบที่ ๑ หลวงพ่อท่านจะถามพวกที่ได้ธรรมกายว่า วิญญานของผู้ตายมาหรือเปล่า พวกที่ได้ธรรมกายทั้ง ๓ คนจะต้องรู้เห็นและตอบตรงกันถ้าตอบไม่ตรงกัน หลวงพ่อท่านจะให้นั่งตรวจดูใหม่ ท่านต้องการให้วิญญานของผู้ตายได้มาสมาทานศีลและฟังสวดพระอภิธรรมด้วย และเมื่อพระสงฆ์สวดจบแต่ละจบ ท่านจะถามย้ำทุกครั้ง

ในสมัยที่ข้าพเจ้ายังเป็นแม่ชีเล็กๆ เคยถูกหลวงพ่อบังคับให้ไปทำหน้าที่ เช่นนี้หลายครั้ง ทุกครั้งที่หลวงพ่อบังคับข้าพเจ้าจะรู้สึกกระดากอาย ไม่อยากตอบให้ใครได้ยินเพราะตอนนั้นยังเด็กมากเกรงว่าตอบไปแล้วจะไม่มีใครเชื่อถือ แต่เมื่อหลวงพ่อบังคับก็ต้องทำเพราะกลัวหลวงพ่อ ข้าพเจ้าจึงไม่อยากให้มีใครตายเลย เพราะไม่อยากออกไปนั่งเจริญวิญญาน

หลวงพ่อบังคับให้ทุกคนฝึกการเจริญภาวนา เพราะบุคคลควรฝึกอบรมธรรมให้มากเพื่อคลายความกำหนัดเพื่อดับทุกข์เพื่อสงบเพื่อรู้ยิ่ง และเพื่อนิพพาน ธรรมนั้นคือการเจริญภาวนาพุทธานุสสติระลึกถึงพระคุณของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอันจะทำให้จิตติเมตตาในพระพุทธรูป แล้วจิตใจโน้มไปในทางหน่ายโลกียสุขอันนำไปสู่ความหลุดพ้นได้ แต่การที่บุญชนทั่วไปจะบำเพ็ญเพียรเจริญภาวนานั้นไม่ใช่เป็นของที่ทำได้ง่าย เพราะภาระธุระในทางโลกนั้นมีมาก บางคนก็ผัดผ่อนไว้ให้ชราเสียก่อนจึงจะเข้าวัดปฏิบัติธรรม บางคนก็ขอให้หมดภาระจากเรื่องครอบครัว บางคนก็ขอเวลาสะสมทรัพย์ไว้ให้

มากเพียงพอเสียก่อน แต่หาไม่รู้ว่ามีมารทั้ง ๕ กำลังคอยจ้องจะตัดรอนมิให้เรา มีโอกาสบำเพ็ญความดี มารทั้ง ๕ ได้แก่มารทำให้เกิดโรคร้ายไข้เจ็บ ความลำบากเป็นเหตุให้เบื่อหน่าย กิเลสมารคือความเศร้าหมองขุ่นมัว อภิสังขารมาร คือกรรมทั้งฝ่ายกุศลและอกุศล ทำให้ติดอยู่ในภพแล้วทำให้เป็นผู้ทุพพล เทวปุตตมาร คือผู้มุ่งร้ายเป็นบุคคลาธิษฐานแห่งการทำลายล้าง มัจจุมาร คือความตายมาตัดชีวิตเสียหมดโอกาสที่จะบำเพ็ญความดีโดยสิ้นเชิง

ดังนั้นเมื่อมีผู้เจ็บป่วยมาให้หลวงพ่ช่วยรักษา ท่านจึงเห็นเป็นโอกาสที่จะฝึกบุคคลให้เจริญภาวนาพุทธานุสสติไปด้วย เป็นธรรมดาคนที่มีความทุกข์ความเดือดร้อนก็ต้องอยากหายทุกข์เร็วๆ ดังนั้นไม่ว่าหลวงพ่ท่านจะสอนให้ปฏิบัติอย่างไรก็มักจะปฏิบัติตามไม่ผิดผ่อนหรือได้แย้ง คนที่เจ็บป่วยไม่มากพอจะลุกนั่งได้หลวงพ่ท่านก็จะสอนให้นั่งภาวนา ส่วนคนที่ป่วยมากไม่สามารถลุกนั่งได้ญาติพี่น้องต้องหามกันมานอนที่หน้าที่รับแขกของหลวงพ่ๆ ท่านจะสอนให้นอนภาวนาว่า **สัมมา อะระหัง**ไปด้วย เพื่อโรคร้ายจะได้หายเร็วๆ หลวงพ่ท่านชี้แจงว่า การรักษาโรคนั้น ถ้าได้ประกอบกันทั้ง ๒ ฝ่าย คือฝ่ายผู้รักษาโรคและผู้ป่วยมีความเชื่อมั่นตรงกันมีกระแสจิตเชื่อมถึงกัน เปรียบเสมือนเครื่องรับวิทยุและเครื่องส่ง ต้องมีคลื่นตรงกันจึงจะมีหวังหายมาก ท่านบอกว่าถึงไม่

หายก็ไม่ใช่ไร เราไม่ได้เรียกคำรักษาเอาแก่ใครช่วยด้วยเมตตา อย่างน้อยคนเจ็บก็จะต้องได้ความรู้วิธีปฏิบัติธรรม หรือได้มีโอกาสเข้าใกล้พระรัตนตรัยพอสมควรแก่อุปนิสัย ท่านพูดว่าที่หายก็มากที่ไม่หายเพียงแต่บรรเทาเป็น

ครั้งคราวก็มี แต่ก็มีคนเป็นจำนวนมากที่หายโรคร้ายไข้เจ็บด้วยและได้
ธรรมกายด้วย สมดังที่หลวงพ่อบอกท่านว่า

รักษาร่างพอสว่างร้าย	รอดตน
ยอดเยี่ยมธรรมกายผล	ผ่องแผ้ว
เลอเลิศล่งกุศล	ใดอื่น
เชิญท่านถือเอาแก้ว	ก่องหล้า เรื่องสกล

ถ้าหลวงพ่อบอกท่านเห็นว่าผู้ใดมีแววที่จะได้ธรรมกาย ท่านจะส่งคนมา

รักษารักษาโรคให้ตัวต่อตัว เพื่อสอน
ธรรมะและแก้โรคให้ด้วย วัน
หนึ่งๆมีผู้มารักษารักษาโรคกับ
หลวงพ่อบ่อยเป็นจำนวนมาก เพราะ
หลวงพ่อบอกท่านรักษารักษาโรคทุกชนิด
ทั้งโรคมะเร็ง วัณโรค อัมพาต
โรคประสาท เมื่อสมัยสงคราม
โลกครั้งที่ ๒ สิ้นสุดลง หลวงพ่อ
ต้องรักษาคนที่ เป็นโรคประสาท

นับเป็นร้อยๆ คน เพราะความตึงเครียด ความทุกข์ยากเดือดร้อนจากภัย
สงคราม บางคนก็เป็นเพียงนอนไม่หลับ คิดมากใจคอหงุดหงิด แต่บางคนก็มี
อาการหนักไร้สติสัมปชัญญะ สำหรับคนที่อาการหนักหลวงพ่อบอกท่านจะสั่งญาติ
พี่น้องให้กลับไป และมอบคนป่วยไว้กับท่าน ญาติพี่น้องไม่ต้องเป็นห่วง
หลวงพ่อบอกท่านจะสั่งให้กรอกยาผงบาทจิตซึ่งท่านสั่งให้ลูกศิษย์ผสมเตรียมไว้
และแก้ด้วยวิชชาธรรมกายด้วย ไม่นานคนป่วยก็หายญาติพี่น้องพากลับบ้านได้
ยาผงบาทจิตนี้คณะศิษย์ของหลวงพ่อบอกในปัจจุบันยังคงผสมตามตำราของท่าน
ไว้แจกแก่คนทั่วไปอยู่ เป็นยาที่รักษาได้หลายโรคไม่เพียงแต่โรคประสาทเท่านั้น
คนที่ผมมั่งแข็งแรงน้อย รับประทานอาหารไม่ได้ นอนไม่หลับ ใจคนหงุดหงิด

คิดมาก ก็รับประทานได้
ท่านผู้สนใจติดต่อขอ
ได้ที่วัดปากน้ำภาษีเจริญ
หลวงพ่อบอกให้ตั้งตู้
รับใบอาการโรคไว้ที่
หน้ากุฏิของท่าน การ
เขียนใบอาการโรคต้อง
แจ้งชื่อ สกุล ที่อยู่ วัน
เดือน ปีเกิดและอาการ
โรคที่ปรากฏอย่าง
ละเอียดลออ การส่งใบ

อาการโรคมี ๔ เวลา คือ เช้า กลางวัน บ่าย เย็น หลวงพ่อบอกท่านจะสั่งให้คน
มาไขตู้ตามเวลานั้น แล้วนำใบอาการโรคแจกจ่ายแก่พวกที่ได้วิชชาธรรมกาย
เพื่อแก้โรค ถ้าผู้เป็นลูกมาส่งใบอาการโรคของพ่อแม่ หลวงพ่อบอกท่านมักจะถาม
ว่าอยากให้พ่อแม่หายป่วยหรือไม่ ถ้าอยากให้พ่อแม่หายป่วยก็ทำสมาธิเข้า
ถ้าได้สมาธิก็จะช่วยแก้โรคภัยไข้เจ็บของพ่อแม่ได้

ข้าพเจ้าได้ประสบเรื่องนี้ด้วยตัวเองคือในสมัยที่ข้าพเจ้ามีอายุประมาณ
๑๓ ขวบนั้นมิได้มีผู้แนะนำให้มารดาซึ่งป่วยหนักมานานถึง ๑๒ ปีแล้วให้มารักษา
กับหลวงพ่อบอก มารดาของข้าพเจ้านั้นป่วยด้วยโรคซึ่งหมอไม่ทราบสาเหตุหมอแห่ง
รับประทานอาหารไม่ได้ พยายามหาหมอรักษามานานนับ ๑๐ ปีอาการก็ไม่ดี
ขึ้น มีแต่ทรุดกับทรุด ไม่ว่าใครจะแนะนำหมอดิติไหน บิดาของข้าพเจ้าเป็นต้อง
พามารดาข้าพเจ้าไปรักษาทุกหนทุกแห่ง มีผู้แนะนำให้มารักษาที่หลวงพ่อบอก
บิดาของข้าพเจ้าจึงพามารดาข้าพเจ้าลงเรือและนำข้าพเจ้ามาด้วยเพื่อให้มา
อยู่ปรนนิบัติมารดา บิดาข้าพเจ้ามาจอดเรือที่หน้าวัดแล้วขึ้นไปขอบารมีให้
หลวงพ่อบอกช่วยรักษาโรค ส่วนมารดาของข้าพเจ้ายังคงนอนพักในเรือ ตัวข้าพเจ้า

เองมีหน้าที่เขียนใบอาการโรคของมารดาส่งให้แก่หลวงพ่อบนประจำ หลวงพ่อบอกท่านก็ถามว่า “เอ็งอยากให้เป็นแม่หายไหม” ตอนนั้นข้าพเจ้านึกในใจว่า หลวงพ่อบอกถามได้ใครจะไม่อยากให้เป็นแม่หาย ถ้าหลวงพ่อบอกสั่งให้ทำอะไรก็จะทำทุกอย่าง ขอให้มารดาหายป่วยเป็นทำทั้งนั้น หลวงพ่อบอกต่อไปว่า ถ้าอยากให้เป็นแม่หาย เอ็งก็ต้องขึ้นมานั่งภาวนา ถ้านั่งได้ก็จะได้ช่วยแก้โรคให้แม่ แม่เอ็งจะได้มีอายุยืนยาวต่อไป ตั้งแต่บัดนั้นข้าพเจ้าได้ตั้งใจว่าจะต้องนั่งภาวนาให้ได้เพื่อจะได้ช่วยแก้โรคให้มารดา เพราะการเขียนใบอาการโรคส่งทุกวันก็เหมือนกับยืมจมูกคนอื่นมาหายใจโดนจะคล่องเหมือนจมูกของเราเอง

ทุกวันพฤหัสบดีเวลา ๑๔.๐๐ น. หลวงพ่อบอกท่านจะลงสอนนั่งภาวนาที่ศาลาการเปรียญมีพระภิกษุสามเณร อุบาสกอุบาสิกาทั้งในวัดและต่างวัดมาเรียนกันเป็นจำนวนมาก ทุกคนจะต้องมีธูปเทียนดอกไม้ ธูปเทียน ข้าวตอกมาขึ้นธรรม มีแม่ชีคอยจัดหาสิ่งเหล่านี้เตรียมไว้ให้ในราคาถาดละ ๑๐ สตางค์ ต่อมาหลวงพ่อบอกท่านให้เปลี่ยนแปลงคือให้ธูปบูชาเป็นส่วนตัวให้ฆราวาสมาร่วมกัน หลวงพ่อบอกเป็นผู้จัดธูปเทียนกราบพระและกล่าวนำบูชาพระ เพราะมีคนมาปฏิบัติธรรมเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ทำให้สะดวกขึ้น

วันแรกที่ข้าพเจ้ามาฝึกนั่งภาวนา ข้าพเจ้ารีบไปซื้อดอกไม้ ธูปเทียน ข้าวตอกจากแม่ชีมา ๑ ถาด เนื่องจากมีนิสัยชอบทำสิ่งใดๆ ก่อนผู้อื่น ข้าพเจ้าจึงรีบลงมาหาที่นั่งตั้งแต่ยังไม่มีใครมา ข้าพเจ้าจะนั่งให้ได้กึ่งกลางศาลาพอดี โดยกะศูนย์กลางจากธรรมาสน์ไปยังประตูด้านทิศตะวันออก แล้วกะด้วยสายตาจากอาสนสงฆ์ไปยังศาลาด้านใต้ (ธรรมาสน์นี้ยังคงอยู่ชั้นบนของศาลาการเปรียญสด) แล้วคอยจ้องว่าเมื่อไรหลวงพ่อบอกจะมา วันนั้นหลวงพ่อบอกท่านเดินขึ้นทางด้านหลังของศาลาทิศตะวันตก ข้าพเจ้าเห็นร่างหลวงพ่อบอกที่กำลังเดินขึ้นมานั้นสว่างไสวสวยงามไปหมดทั้งร่าง สัจจริงก็เหลืออร่ามสุกใส ตามปกติข้าพเจ้าเห็นหลวงพ่อบอกท่านหมั่นพิจารณาแต่ผิวพรรณของท่านนั้นขาวผ่องมีราศีสวยงามจับตาอยู่แล้ว แต่วันนั้นข้าพเจ้าเห็นท่านมีรัศมี

สว่างไสวจับตามากเป็นพิเศษกว่าที่เคยเห็น ข้าพเจ้าจับตามองท่านตลอดเวลาไม่คลาดสายตาเลยจนท่านขึ้นมานั่งบนอาสนสงฆ์กราบพระพุทธรูปแล้วท่านก็กล่าวทักทายปราศรัยถามไถ่เรื่องการปฏิบัติธรรมของบรรดาลูกศิษย์ที่มาศึกษากับท่านเป็นประจำ ต่อจากนั้นท่านจึงนำกราบพระสวดมนต์แล้วอธิบายวิธีการนั่งภาวนา

ใช้วิชาธรรมกายรักษาโรคให้มารดา

เมื่อถึงเวลาเลิกนั่ง หลวงพ่อท่านก็นำกราบพระพร้อมกัน เสร็จแล้วท่านได้เรียกผู้ที่นั่งภาวนาบางคนเข้าไปถามว่าได้รับเห็นอะไรบ้าง และแล้วท่านก็ชี้มาที่ข้าพเจ้าท่านเรียกว่า ไฉ่เล็กมานี้ ข้าพเจ้าคลานเข้าไปหาท่านๆ พูดต่อไปว่า เอ็งเห็นแล้วใช่ไหม ข้าพเจ้ารู้สึกตกใจและประหลาดใจพร้อมกันว่าทำไมท่านจึงทราบ หลวงพ่อท่านพูดต่อไปว่าเอ็งได้แล้ว แม่เอ็งจะได้ไม่ตายแล้วเอ็งไปต่อวิชากับเขา หลวงพ่อจัดการให้ข้าพเจ้าไปต่อวิชาในชั้นสูงขึ้นไปได้ ธรรมกายกับแม่ชีบุญช่วย หลังจากนั้นไม่นาน แม่ชีบุญช่วยก็ถึงแก่กรรม ข้าพเจ้าได้เรียนต่อกับแม่ชีญาณิ ศิริโวหาร ซึ่งถึงแก่กรรมแล้วเมื่อวันที่ ๖ พฤษภาคม พ.ศ.๒๕๑๙

แล้วในที่สุดมารดาของข้าพเจ้าซึ่งป่วยหนักมานานถึง ๑๒ ปีไม่มีแพทย์คนใดสามารถรักษาให้หายได้ แต่มารักษากับหลวงพ่อ ๑๓ เดือนก็หายป่วยมีร่างกายแข็งแรงเป็นปกติโดยมิต้องรับประทานยาใดๆ เลย สามารถประกอบกิจการงานต่างๆ ได้เหมือนสมัยที่ยังมิได้ป่วยมีอายุยืนยาวนานอีก ๒๔ ปีจึงถึงแก่กรรม ท่านผู้อ่านอาจสงสัยว่าทำไมข้าพเจ้าจึงได้รับเห็นธรรมะง่ายดายเหลือเกิน นั่งเพียงครั้งเดียวก็ได้เห็นแล้ว ทั้งนี้เพราะการจะบรรลุธรรมได้นั้นมีเหตุ ๒ ประการ คือบุพเพกตบุญญาตาและอิตตสัมมาปณิธิ หมายถึงการสร้างสมบุญในอดีตและการตั้งตนไว้ชอบหรือความพากเพียรในปัจจุบัน สำหรับตัวข้าพเจ้านั้นเรื่องความพากเพียรก็มีไม่มากเท่าใดเพราะ

ตอนนั้นยังเป็นเด็กยังไม่ค่อยรู้เรื่องเกี่ยวกับธรรมะและเป็นเด็กมาจากบ้านนอกด้วย แต่ข้าพเจ้ามีความตั้งใจอยากจะได้ อยากจะเป็น อยากจะเห็น เพราะอยากให้แม่หายป่วยจึงได้พยายามตั้งใจและปฏิบัติตามที่หลวงพ่อสอน

เมื่อได้ธรรมกายแล้วข้าพเจ้าจึงทราบว่าการที่เห็นหลวงพ่อดงามสว่างไสวไปทั้งองค์นั้น เป็นเพราะอายตนะที่ดึงดูดใจเปิดรับแล้ว จิตของคนทุกคนจะต้องมีอายตนะประจำ ตามีอายตนะสำหรับดึงดูดรูป หูมีอายตนะสำหรับดึงดูดเสียง จมูกมีอายตนะสำหรับดึงดูดกลิ่น ลิ้นมีอายตนะสำหรับดึงดูดรส กายมีอายตนะสำหรับดึงดูดสัมผัส ใจมีอายตนะสำหรับดึงดูดธรรมารมณ์ ถ้าจะเปรียบเทียบแล้วก็เหมือนดอกบัวที่รอสัมผัสแสงอาทิตย์พร้อมที่จะบานรับอรุณทันที่ ดังนั้นพอสิ้นคำสอนของหลวงพ่อก็ข้าพเจ้าจึงเห็นดวงแก้วกลมใสปรากฏขึ้นที่ฐานที่ ๗ กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ทันที เพราะเวลานั้นจิตมีศรัทธาเต็มที

ต่อมาข้าพเจ้าก็ได้ใช้วิชาธรรมกายช่วยแก้โรคของมารดาให้หายป่วยได้ เป็นที่น่าสังเกตว่าบุตรหลานซึ่งได้ธรรมกายของคนป่วย จะมีความสามารถในการรักษาโรคเป็นพิเศษดังนี้เพราะจิตมุ่งมั่นไปทางเดียวจึงมีพลังมากเหมือนสายน้ำที่ไหลพุ่งไปทิศทางเดียวย่อมมีกำลังแรงกว่าน้ำที่แตกแยกเป็นลำธารสายเล็กสายน้อย

การเผยแผ่วิชาธรรมกายของหลวงพ่อก่อนหน้านั้น ท่านถูกคัดค้านต่อต้านมากมายเพราะในสมัยนั้นไม่มีใครได้สั่งสอนการปฏิบัติแบบนี้ การส่งเสริมการศึกษาของพระสงฆ์ก็นั่นในด้านปริยัติเพียงด้านเดียว พระที่สนใจการปฏิบัติก็มักจะหลีกเร้นไปแสวงหาที่สงบสงัดเพื่อบำเพ็ญเพียรตามป่าเขาลำเนาไพร หลวงพ่อของเราจึงเป็นพระสงฆ์องค์แรกที่กล้าสอนการปฏิบัติธรรมอย่างเปิดเผย ท่านจึงเป็นที่เพ่งเล็งและเป็นเป้าให้คนใจมืด ผู้ที่คัดค้านการปฏิบัติของท่านนั้นมีทั้งฆราวาสและพระภิกษุ แต่หลวงพ่อก็คงมิได้ครั้นคร้าม หรือย่อท้อต่ออุปสรรคใดๆ ท่านยึดถือพระบรมศาสดาสัมมา-

สัมพุทธเจ้าเป็นแบบอย่างและเดินตามรอยบาทของพระพุทธองค์อย่างไม่ย่อท้อ ท่านจึงพยายามฟันฝ่าอุปสรรคอย่างองอาจกล้าหาญเพื่อให้พุทธศาสนิกชนได้รู้แจ้งในหลักการของพระพุทธศาสนา ท่านต้องการเชิดชูธรรมกายของท่านให้ปลิวไสวไปทั่วทุกพื้นปฐพี หลวงพ่อท่านมีคติพจน์ของท่านว่า

“ดอกไม้ที่หอมไม่ต้องเอาน้ำหอมมาพรมก็หอมเอง ใครจะห้ามไม่ได้ ซากศพไม่ต้องเอาของเหม็นมาละเลงใส่ซากศพก็ต้องแสดงกลิ่นศพให้ปรากฏ ปิดกั้นไม่ได้”

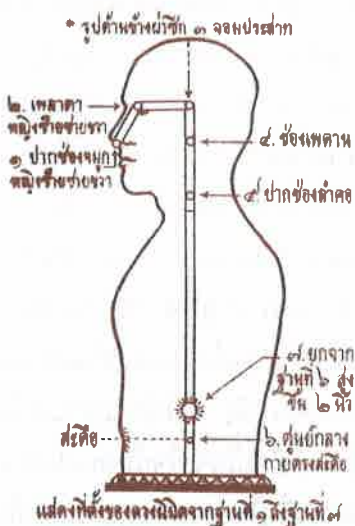
อุปสรรคขวากหนามของหลวงพ่อนั้นมีนานับประการ มีผู้กล่าวหาว่าท่านอวดอุตริมนุสสรธรรมนับเป็นข้อหาที่ร้ายแรงเพราะตามวินัยสงฆ์ถือว่าการอวดอุตริมนุสสรธรรมนี้เป็นหนึ่งในสี่ของปาราชิกมีอันให้ต้องขาดจากความเป็นพระภิกษุได้ แต่ผู้ที่ต้องการจะทำลายหลวงพ่อก็เรานั้นหาคิดบ้างไม่ว่า อันอุตริมนุสสรธรรมนี้หมายถึงธรรมอันยอดเยี่ยมของมนุษย์ เป็นธรรมขั้นสูงสุดของมนุษย์ เมื่อผู้ใดเข้าถึงแล้วย่อมข้ามพ้นโอฆะทั้งมวลถึงฝั่งพระนิพพาน และผู้ที่将会เข้าถึงอุตริมนุสสรธรรมได้ต้องเป็นผู้มีบารมีธรรมสูง มีความ پاکเพียรในการปฏิบัติ มีศีลจารวัตรตรงดงาม บางคนก็หาว่าหลวงพ่อดีไม่ดีก็มี บ้างก็ว่าหลอกลวงประชาชน แต่ท่านก็ไม่เคยท้อถอยหวั่นวิตกหรือแม้แต่จะโกรธเคืองเมื่อมีผู้นำข้อความที่หลวงพ่อถูกโจมตีมาเล่าให้ท่านฟัง ท่านจะรับฟังอย่างยั้งยั้งแจ่มใส คำดำหนิตติเตียนและอุปสรรคเหล่านั้นเปรียบเสมือนทิพย-

โอสถบำรุงกำลังทำให้ท่านก้าวไปข้างหน้าอย่างไม่หยุดยั้ง ท่านมักจะตอบว่า เขายังไม่รู้ เราเจอของจริงแต่เขายังไม่เจอของจริง เขายังไม่รู้แต่เขาเข้าใจว่าเขารู้ก็ช่างเขาเถิด เขาพอใจจะพูดจะติเตียนอย่างไรก็เรื่องของเขา ในเมื่อเราเจอของจริงเราก็คงพูดแต่ของจริงหลวงพ่от่านมีความเชื่อมั่นของท่านอย่างนี้

วิธีการสอนธรรมกายของหลวงพ่อ

ดังที่ได้กล่าวแล้วว่าหลวงพ่от่านทุ่มเทและสละชีวิตของท่านให้กับการศึกษาค้นคว้าและเผยแผ่วิชชาธรรมกายอย่างจริงจัง ท่านควบคุมการสอนธรรมกายเอง สำหรับพระภิกษุ สามเณรนั้น ท่านจะสอนหลังจากทำวัตรเย็นและให้อโวาทอปรมธรรมวินัยเสร็จแล้ว ท่านจะควบคุมให้พระภิกษุ สามเณรทั้งหมดนั่งเจริญภาวนาทุกวันส่วนแม่ชีจะแยกย้ายกันนั่งที่ศาลาการเปรียญบ้านคุณน้าสายหยุด เพียรเกิดสุขบ้าง ต่อมาย้ายไปนั่งที่บ้านคุณป้าเลียบ ลิกาญจนานันท์ (บ้านนี้ถูกรื้อไปแล้ว) นอกจากนี้ในเวลาบ่าย ๒ โมง วันพฤหัสบดีหลวงพ่อจะลงสอนที่ศาลาการเปรียญ มีพระภิกษุสามเณร อุบาสก

อุบาสิกาทั้งในวัดปากน้ำและวัดอื่นๆ มาฝึกนั่งกันเป็นจำนวนมากทุกครั้ง มีพระภิกษุจากประเทศลาวและเขมรมาศึกษาด้วย หลวงพ่อจัดให้มีพระภิกษุทำหน้าที่จดชื่อ นามสกุล ที่อยู่ของผู้นั่งภาวนาทุกคนเพื่อต้องการทราบจำนวนและภูมิลำเนาของผู้มาปฏิบัติ

การสอนนั่งภาวนาที่ศาลาการเปรียญนั้น หลวงพ่от่านนั่งบนอาสนสงฆ์เช่นเดียวกับพระภิกษุสามเณร ส่วนอุบาสกอุบาสิกานั่งที่พื้นศาลา

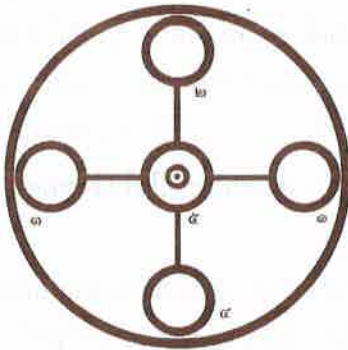
หลวงพ่อบ้านมีวิธีการสอนให้คนฟังเข้าใจง่ายท่านมิได้สอนด้วยปากเปล่า เพียงอย่างเดียว ท่านเตรียมอุปกรณ์การสอนครบครันเช่นเดียวกับนักการศึกษาสมัยใหม่ ก่อนอื่นท่านจะแจกหนังสือทางมรรคผลคู่มือการปฏิบัติ มีกระดานชนวนวาดเป็นรูปคนด้านข้างผ่าซีกแสดงที่ตั้งของดวงนิมิตทั้ง ๗ ฐาน คือฐานที่ ๑ ปากช่องจุมุกหญิงชายชวหา ฐานที่ ๒ หัวตาหญิงชายชวหา ฐานที่ ๓ กึ่งกลางศีรษะจอมประสาท ฐานที่ ๔ ช่องเพดาน ฐานที่ ๕ ปากช่องคอ ฐานที่ ๖ ศูนย์กลางกายตรงสะดือ ฐานที่ ๗ เหนือสะดือขึ้นมา ๒ นิ้ว และยังมิไยวสำหรับชี้การเลื่อนดวงนิมิตไปตามฐานต่างๆ ประกอบการอธิบาย มีถ้วยแก้ว ๑ ใบและลูกแก้วกลมใสขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางครึ่งนิ้วอีก ๑ ลูก

หลวงพ่อบ้านจะชี้แจงก่อนนั่งว่า การทำภาวนานี้เป็นอย่างยิ่งที่ผู้ทำจะต้องมีใจและอารมณ์ปลอดโปร่งว่างจากกิจที่จะต้องกังวลทั้งปวง เพราะถ้าหากมีความกังวลมากนักจะทำให้สมาธิไม่แน่วแน่ ฉะนั้นถ้ามีความตั้งใจว่าจะทำสมาธิแล้ว ก็พึงละความกังวลใหญ่่น้อยทั้งปวงเสียให้สิ้น มุ่งแต่ธรรมะอย่างเดียวแม้ความรู้ทางธรรมะใดๆ ที่ได้เล่าเรียนมาแล้ว ก็ควรพยายามปล่อยวางเสียให้สิ้นเสียก่อนในเวลาทำภาวนา ถ้าหากไม่ทำเช่นนั้นก็จะเกิดเป็นวิจิกิจฉาขึ้นทำผู้ปฏิบัติไม่ให้เห็นธรรมได้ตามต้องการ หลวงพ่อบ้านอธิบายหลักของพระพุทธศาสนาบอกว่า พระพุทธเจ้าสอนให้สัตว์โลกทั้งหมดละชั่วด้วยกาย วาจา ใจ ทำความดีด้วยกาย วาจา ใจ และทำใจให้ใสบริสุทธิ์ ทั้ง ๓ ข้อนี้เป็นคำสอนของพระพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ทั้งอดีต ปัจจุบัน อนาคต

การทำใจให้ใสบริสุทธิ์ได้ก็ต้องฝึกสมถะวิปัสสนา สมถะเป็นวิชาเบื้องต้นที่พุทธศาสนิกชนต้องเอาใจใส่ คือการสงบระงับใจ เมื่อเกิดสมถะแล้วทำให้ความกำหนัดยินดีอันใดที่มีอยู่ในจิตใจนั้นหมดไป ส่วนวิปัสสนานั้นเป็นขั้นสูงกว่าสมถะ เป็นธรรมเบื้องต้นสูงคือการเห็นแจ้ง ทำให้ปัญญาเกิดขึ้น เมื่อปัญญาเกิดขึ้นแล้ว ทำให้ความไม่รู้จริงอันใดที่มีอยู่ในจิตใจนั้นหมดไปด้วยความเห็นแจ้ง ทั้งสมถะและวิปัสสนา ๒ อย่างนี้เป็นธรรมอันสุขุมลุ่มลึกใน

ทางพระพุทธศาสนา ท่านย่ำว่าท่านได้ศึกษามาตั้งแต่บวช ศึกษาในวันรุ่งขึ้นที่บวชเลยทีเดียว เรียนไม่ได้หยุดเลยจนกระทั่งบรรลุลุทธิกรรมแล้วก็ยังเรียนต่อไปอีก เรียนด้วยสอนด้วย การจะเข้าถึงภูมิของสมณะได้ต้องทำให้หยุด ถ้าทำให้หยุดไม่ได้ก็เข้าภูมิสมณะไม่ได้ **ใจหรือจิตของคนเรานั้นเป็นดวงกลมใหญ่ประกอบด้วย ดวงเห็น ดวงจำ ดวงคิด ดวงรู้** ดวงเห็นคือดวงธาตุที่ทำให้เราสามารถเห็นสิ่งต่างๆ ได้ ดวงจำ คือดวงธาตุที่ทำให้เกิดความทรงจำ ดวงคิดคือดวงธาตุที่ทำให้เกิดความคิด ดวงรู้คือดวงธาตุที่ทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจ ดวงธาตุทั้ง ๔ อย่างนี้มารวมเป็นจุดเดียวกันจึงเรียกว่า **ใจ ที่ตั้งของใจมีเพียงแห่งเดียวคือที่กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์** อยู่ตรงกึ่งกลางกายสะดือทะเลหลัง ขวาทะลุซ้ายเหมือนเราซึ่งเส้นด้ายให้ดึงจากสะดือทะเลไปข้างหน้าและซึ่งด้ายอีกกลุ่มหนึ่งจากขวาทะลุซ้ายให้ดึงตรงกันทั้ง ๒ เส้น ตรงกลางที่เส้นด้ายตัดกันเรียกว่า กลางก๊ก ให้เอาใจไปจรดที่กลางก๊กนั้นที่เขาบอกว่าให้ตั้งใจๆ นั่นก็คือตั้งที่ตรงกลางก๊กนั่นเอง เวลาจะทำบุญทำกุศล

๑. คำนขวา	ธาตุดิน
๒. คำนหน้า	ธาตุน้ำ
๓. คำนซ้าย	ธาตุลม
๔. คำนหลัง	ธาตุไฟ
๕. ศูนย์กลาง	อากาศธาตุ

ลักษณะของฐานที่ ๗

ก็ต้องตั้งใจตรงนั้น เวลาจะรักษาศีล เจริญภาวนาก็ต้องตั้งใจตรงนั้นเหมือนกัน ที่ตรงนี้ประกอบไปด้วยธาตุทั้ง ๔ คือ **ธาตุน้ำ ขวาทะลุดิน ซ้ายธาตุลม หลังธาตุไฟ ศูนย์กลางอากาศธาตุ** นี่เป็นลักษณะของฐานที่ ๗ ถึงตรงนี้หลวงพ่อบอกท่านเกรงลูกศิษย์จะไม่เข้าใจนึกภาพไม่ออก ท่านจึงเปรียบเทียบฐานที่ ๗ ว่าเหมือนปากถ้วยแก้วแล้วท่านก็จะเอามันยาวชี้ลงไปในปากแก้วและอธิบายว่านั่นแหละคือที่ตั้งของใจ

การที่หลวงพ่อสอนให้มีปริกรรม

นิมิตคือให้นึกถึงดวงแก้วกลมใส่นั้น มีบางคนบางสำนักได้กล่าวเตือนว่า หลวงพ่อสอนให้ติดรูป สอนให้ติดนาม สอนให้ติดนิมิต เมื่อหลวงพ่อบรรพท่านบอกว่า เมื่อไม่ติดทำไมจึงจะรู้ว่าหลุด ท่านเปรียบเทียบให้ฟังว่า เปรียบเหมือนกับการขึ้นบันได ถ้าเราเหยียบบันไดไม่มั่นคงแล้วเราจะก้าวต่อไปให้มั่นคงได้อย่างไร ถ้าเราจะเหยียบบันไดขั้นที่ ๒ เราก็ต้องเหยียบบันไดขั้นที่ ๑ ให้มั่นคงเสียก่อนแล้วเราจึงก้าวต่อไปถึงขั้นที่ ๒ เมื่อจะก้าวต่อไปขั้นที่ ๓ ก็ต้องเหยียบขั้นที่ ๒ ให้มั่นคงและเราก็ไม่ได้ติดอยู่ที่ขั้นเดียว เรื่องการกำหนดบริกรรมนิมิตนี้ มีบางท่านสงสัยว่าอยากจะกำหนดเป็นอย่างอื่นได้หรือไม่ เช่นเป็นองค์พระ ความจริงแล้วหลวงพ่อบอกไม่ได้ผูกขาดว่าต้องให้กำหนดอุคคหนิมิตเป็นดวงกลมใส แต่หลวงพ่อบอกได้ทดลองแล้วว่าสร้างนิมิตอย่างใดจึงจะสะดวกและพบว่าการสร้างอุคคหนิมิตเป็นดวงกลมใส่นั้นง่ายและสะดวกที่สุด เพราะถ้าหากจะกำหนดเป็นองค์พระนั้น องค์พระก็ยังมีปางต่างๆ หลายปาง มีวัสดูที่แตกต่างกันและมีขนาดเล็กใหญ่ต่างกัน ท่านคิดว่าการกำหนดเป็นดวงกลมใส่นั้นง่ายและสะดวกที่สุด แต่สำหรับบางท่านที่คิดว่าการกำหนดเป็นองค์พระจะสะดวกแก่การทำใจให้หยุดให้นิ่งแล้วละก็ท่านสามารถทำได้เลยหรือท่านจะกำหนดเป็นอย่างหนึ่งอย่างใดนอกเหนือจากนี้ก็ไม่ได้ เช่นเป็นองค์หลวงพ่อบ้าง เป็นพระพุทธรูปปางต่างๆ ที่ท่านพอใจ เป็นดอกไม้ใบไม้หรือจะเป็นเป็นกายของท่านเอง เป็นอะไรได้ทั้งนั้น สำคัญว่าจะทำอย่างไรให้ใจของเราไม่คิดไม่นึกให้ใจของเราปล่อยวางให้ได้

หลวงพ่อบอกอธิบายถึงความสำคัญของการหยุดไว้ดังนี้ หยุดนั้นแหละเป็นตัวสมณะเป็นตัวสำเร็จ คือสำเร็จหมดทั้งทางโลกและทางธรรม โลกที่จะได้รับความสุขได้ ใจต้องหยุดตามส่วนของโลก ธรรมที่จะได้รับความสุข ใจต้องหยุดตามส่วนของธรรม ดังบาลีว่า นตฺถิ สนฺติ ปฺร สฺข สุขอื่นนอกจากหยุดจากนี้ไม่มี หยุดนั่นเองเป็นตัวสำคัญ หยุดคำเดียวเท่านั้นถูกทางสมณะตั้งแต่ต้นจนเป็นพระอรหันต์ เป็นตัวศาสนาแท้ๆ ถูกโอวาทของพระบรมศาสดา

ถ้าไม่หยุดจะปฏิบัติศาสนาสัก ๔๐-๕๐ ปีก็ช่าง ที่สุดถึงจะมีอายุเป็นร้อยปีแต่ถ้าทำให้หยุดไม่ได้ เป็นไม่ถูกร่องรอยพระศาสนา หลวงพ่อท่านจะยกตัวอย่างเรื่ององคุลิมาลโจรซึ่งพระพุทธองค์ได้ทรงแก้ไขแสดงธรรมะจนองคุลิมาลโจรสำเร็จมรรคผล เพราะคำว่าหยุดคำเดียว เมื่อทำให้หยุดได้แล้วก็ต้องหยุดในหยุดๆ ไม่มีถอยหลังกลับ หยุดในหยุดๆ อยู่นั่นเอง ในที่หยุดนั้นต้องถูกกลางถ้าไม่ถูกกลางใช้ไม่ได้ ต้องหยุดเข้าลิบ เข้าศูนย์ เข้าส่วน ถูกลิบ ถูกศูนย์ ถูกส่วน ถ้าหยุดกลางกายเช่นนั้นถูกลิบ พอถูกลิบเท่านั้นไม่ช้าจะเข้าถึงศูนย์ โบราณท่านพูดกันว่า

เห็นลิบแล้วเห็นศูนย์	เป็นเค้ามูลสืบกันมา
เที่ยงแท้แน่วหนักหนา	ตั้งอนิจจาเป็นอาจิน
จุดแล้วปฏิสนธิ	ย่อมเวียนวนอยู่ทั้งสิ้น
สังขารไม่เย็นยิบ	ราศีสิ้นเป็นตัวมา

หลวงพ่อบอกว่าลิบศูนย์นี้เป็นตัวสำคัญนัก สัตว์โลกจะเกิดในโลกได้ต้องอาศัยเข้าลิบแล้วตกศูนย์จึงเกิดได้ ถ้าเข้าลิบไม่ตกศูนย์เกิดไม่ได้โลกกับธรรมต้องอาศัยอย่างนี้ ทางธรรมก็ต้องเข้าลิบเข้าลิบแล้วก็ตกศูนย์ ตกศูนย์คือใจหยุด พอใจหยุดเรียกว่าเข้าลิบแล้ว เห็นเป็นดวงใสเท่าดวงอาทิตย์ดวงจันทร์ผุดขึ้นที่ใจหยุดนั้น นั่นแสดงว่าตกศูนย์แล้วเข้าลิบแล้วเห็นศูนย์แล้วเรียกว่าเข้าลิบแล้วเห็นศูนย์ พอเห็นศูนย์ใจก็หยุดอยู่กลางศูนย์นั้น กลางดวงใสเท่าดวงอาทิตย์ดวงจันทร์นั้นดวงนี้เรียกว่าดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน หรืออีกนัยหนึ่งเรียกว่าดวงปฐมมรรค ต้องเข้ากลางดวงนั้นแห่งเดียว ไปได้ทางเดียว ทางอื่นไม่มี เมื่อเข้ากลางดวงศูนย์นั้นได้แล้วเรียกว่าปฐมมรรคหรืออีกนัยหนึ่งเรียกว่าเอกายนมรรค แปลว่าหนทางเอกไม่มีโท หนทางหนึ่ง สอง ไม่มี เป็นทางไปของพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ทั้งหมดในสากลโลก ท่านจะเข้าสู่นิพพานต้องไปทางนี้ทางเดียวไม่มีทางแตกแยกจากกัน ไปแนวเดียวกันนี้หมดเพียงแต่การไปนั้น บางท่านเร็วบางท่านช้าไม่เหมือนกัน แล้วแต่อาสนา

นิสัยของแต่ละคนจะสั่งสมอบรมไว้

หลวงพ่อบอกท่านว่าการเรียนสมถะวิปัสสนานั้นต้องเดินแนวนี้ผิด
แนวนี้ไม่ได้ และก็ต้องเป็นอย่างนี้ผิดอย่างนี้ไปไม่ได้ ถ้าผิดอย่างนี้ก็เลอะ
เหลว เราจะต้องยึดกายมนุษย์นี้เป็นแบบ เข้าไปถึงกายมนุษย์ละเอียดก็ต้องยึด

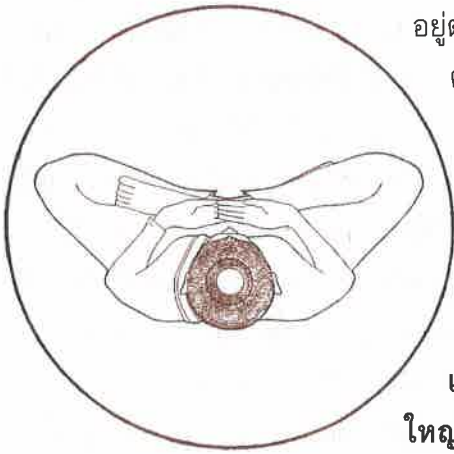
กายมนุษย์ละเอียด
เป็นแบบ เข้าไปถึง
กายทิพย์ต้องยึดกาย
ทิพย์เป็นแบบ เข้าไป
ถึงกายทิพย์ละเอียด
ต้องยึดกายทิพย์
ละเอียดเป็นแบบ จะ
โยกโย้ไปไม่ได้ เข้าไป
ถึงกายรูปพรหมต้อง

ยึดกายรูปพรหมเป็นแบบ เข้าไปถึงกายรูปพรหมละเอียดต้องยึดกายรูป
พรหมละเอียดเป็นแบบ เข้าไปถึงกายอรูปพรหมก็ต้องยึดกายอรูปพรหมเป็น
แบบ เข้าไปถึงกายอรูปพรหมละเอียดต้องยึดกายอรูปพรหมละเอียดเป็นแบบ
เข้าไปถึงกายธรรมต้องยึดกายธรรมเป็นแบบ กายธรรมนั้นมีรูปเหมือนกับ
องค์พระปฐมมากรที่เขาปั้นไว้ในโบสถ์วิหาร ศาลาการเปรียญเขาทำแบบไว้
อย่างนั้น เข้าถึงกายธรรมละเอียดยึดกายธรรมละเอียดเป็นแบบ เข้าถึงกาย-
ธรรมพระโลด้ายึดกายธรรมพระโลดายเป็นแบบ เข้าถึงกายธรรมพระโลด้า
ละเอียดยึดกายธรรมพระโลด้าละเอียดเป็นแบบ เข้าถึงกายธรรมพระสัทธา
ยึดกายธรรมพระสัทธาเป็นแบบ เข้าถึงกายธรรมพระสัทธาละเอียดยึด
กายธรรมพระสัทธาละเอียดเป็นแบบ เข้าถึงกายธรรมพระอนาคายึดกาย
ธรรมพระอนาคาเป็นแบบ เข้าถึงกายธรรมพระอนาคาละเอียดยึดกายธรรม
พระอนาคาละเอียดเป็นแบบ เข้าถึงกายธรรมพระอรหัตต์ยึดกายธรรมพระ

อรหัตต์เป็นแบบ เข้าถึงกายธรรมพระอรหัตต์ละเอียดยึดกายธรรมพระอรหัตต์ละเอียดเป็นแบบ นี่เป็นหลักฐานในพระพุทธศาสนา

หลวงพ่อบอกว่าเมื่อรู้เช่นนี้แล้ว เมื่อใจเราวุ่นวายก็ให้รู้ทีเดียวว่า มันต้องการจะเวียนว้ายตายเกิด ถ้าใจเรานิ่ง

อยู่ตรงกลางได้มันจะเลิกการเวียนว้ายตายเกิด เราไม่ต้องง้อใครเพราะ

เรารู้แล้วเรียนแล้วเข้าใจแล้ว เรา

ต้องตั้งใจให้หยุด ใจของคนเรา

นั้นถ้าหยุดได้เพียงสักกระพริบตา

เดียวเท่านั้น ได้ชื่อว่าเราได้สร้าง

บุญใหญ่กุศลใหญ่สำคัญนัก บุญที่

เกิดจากการนั่งภาวนานั้นเป็นบุญ

ใหญ่กุศลใหญ่ เราจะไปสร้างโบสถ์

วิหาร ศาลาการเปรียญสักกร้อยหลัง ก็สู้บุญที่

เกิดจากการบำเพ็ญสมณะวิปัสสนาไม่ได้ เมื่อเราแสวงหาเขตบุญในพระพุทธศาสนาพึงบำเพ็ญสมณะ วิปัสสนาทำให้มันคงดังนี้ ให้ใจหยุด หยุดนี้เป็นตัวสำคัญนักเพราะเป็นทางมรรคผลนิพพาน พวกที่ให้ทานรักษาศีลนั้นยังไกลกว่า หยุดนี้ใกล้นิพพานนัก พอหยุดได้เท่านั้นถูกคำสั่งสอนของพระศาสดาแล้ว ไม่ยกเยื้องแปรผัน พอใจของเราหยุดดีแล้วก็เลิกบริกรรมภาวนาได้ให้เอาใจของเราจรดเพ่งเฉยอยู่ที่ดวงใส่นั้น วางอารมณ์เฉยให้หยุดเท่านั้น อย่าไปนึกความมืดความสว่าง

หลวงพ่อบอกสอนให้ปฏิบัติเบื้องต้นนี้ให้เห็นจนเชี่ยวชาญเสียก่อน ท่านบอกว่าเรื่องอื่นอย่าเพิ่งไปพูดเพราะยิ่งพูดก็ยิ่งมากหนักใหญ่โต ที่วัดปากน้ำนี้มีคนทำกันได้มากคน เราก็คงทำให้ได้เหมือนกับเขาบ้าง ถ้าไม่หยุดจะถึงธรรมกายไม่ได้ ถ้าทำใจให้หยุดได้ก็เข้าถึงธรรมกายได้ เราทุกคนเป็น

มนุษย์เหมือนกันปฏิบัติในพระพุทธศาสนาเหมือนกันจะทำให้เป็นธรรมกาย
 อย่างคนอื่นเขาไม่ได้เซียวหรือ ทุกคนต้องทำได้ขอเพียงให้ทำจริงเป็นต้องได้
 ทุกคน ถ้าทำไม่จริงละเป็นไม่ได้แน่ ที่ว่าทำจริงนั้นก็คือ จริงแค่ชีวิตถึงเนื้อ
 เลือดจะแห้งเหือดหมดไปจะเหลือแต่กระดูกหนังข้างมัน ถ้าไม่ได้เป็นไม่ลุกจากที่
 ถ้าทุกคนทำจริงแค่นี้ละก็ทำได้ทุกคน ท่านบอกว่าตัวท่านเองนั้นถึง ๒ คราว
 คือเมื่อเริ่มปฏิบัติสมณะวิปัสสนาใหม่ๆ ได้เข้าที่ทำสมาธิตั้งใจว่า ถ้าไม่ได้ก็ให้
 ตายเสียเถอะ นี่ทำสมาธิอยู่พอถึงกำหนดเข้าก็ทำได้ ไม่ตายสักที องค์
 สมเด็จพะสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์ที่ทรงกระทำเช่นนั้น คือพระองค์ได้
 ประกอบความเพียรด้วยจตุรงควิริยะคือกระดูก ๑ หนัง ๑ เนื้อ ๑ เลือด ๑
 ถึงเนื้อเลือดจะแห้งเหือดหมดไปก็ไม่ว่าเหลือแต่กระดูก เหลือแต่หนังก็ข้างมัน
 พระองค์ก็ไม่เคลื่อนจากความเพียร พอถูกส่วนเท่านั้น ในเวลาหัวค่ำพระองค์
 ได้บรรลุปุพเพนิวาสานุสสติญาณ เวลాయามที่ ๒ ได้บรรลุลจฺจุปฺปาตญาณ
 เวลాయามที่ ๓ ได้บรรลูลาสวักขยญาณ พระองค์ท่านเป็นอาจารย์ของเราและ
 ท่านทำจริงดังนี้ เราเป็นลูกศิษย์ก็ต้องทำจริงอย่างนั้นเหมือนกัน ถ้าไม่ได้ต้อง
 ยอมตายกันเลยทีเดียว

หลวงพ่อบอกอธิบายถึงความไม่เที่ยงแท้แน่นอนของเบญจขันธ์ว่า
 รูปทั้งหลายนั้นไม่ว่าจะปราณีตสวยงามหรือไม่
 แตกต่างกันอย่างไรรก็ตาม ก็มาลงเอยที่
 อนิจจาด้วยกันทั้งสิ้น คือตายหมดไม่มีเหลือ
 ไม่ว่าจะลือกำเนิดมาจากชั้นวรรณะใด ย่อม
 เวียนว่ายตายเกิดกันอยู่อย่างนี้ มีแต่ความ
 ไม่เที่ยง เมื่อไม่เที่ยงก็ต้องเป็นทุกข์ทั้งนั้น
 ถ้าจะหาความเที่ยงความสุขก็ต้องหาภายใน
 กายมนุษย์นี้เท่านั้น หากภายนอกไม่ได้คือหา
 จากกายมนุษย์เข้าไป จนกระทั่งพบกาย

มนุษย์ละเอียดแต่ในกายมนุษย์ละเอียดก็ยังไม่สามารถหาความสุขความเที่ยงได้ ต้องเดินเข้าไปอีกในกายทิพย์หยาบ กายทิพย์ละเอียด กายรูปพรหมหยาบ กายรูปพรหมละเอียด กายอรูปพรหมหยาบ กายอรูปพรหมละเอียด จนถึง กายธรรม พอเข้าไปพบกายธรรมนั้นแหละ จะรู้สึกตัวเองทันทีว่านี่เองที่เที่ยง ที่เป็นสุข เห็นสิ่งที่เที่ยงที่เป็นสุขในกายธรรมหรือธรรมกายนี้เอง เมื่อเข้าถึง กายธรรมแล้วใจคอที่เคยคับแคบก็เวิ้งว้างกว้างขวางสุขสบาย ใครไปถึง กายธรรมได้ก็แจ่มใสเบิกบาน กายธรรมนี้เป็นของเที่ยง การที่พระพุทธเจ้า ตรัสว่าอะไรๆ ไม่เที่ยงนั้น จุดประสงค์ก็คือจะให้เข้าถึงกายธรรม จึงมีหลัก ว่านอกจากกายธรรมแล้ว จะเป็นกายมนุษย์ กายมนุษย์ละเอียด กายทิพย์ กายทิพย์ละเอียด กายรูปพรหม กายรูปพรหมละเอียด กายอรูปพรหม กายอรูปพรหมละเอียด เหล่านี้ต่างเป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตาทั้งนั้น คือต้องเวียน วายอยู่ในภพทั้ง ๓ จึงเป็นกายที่ยังไม่เที่ยงยังต้องเป็นทุกข์อยู่ ต่อเมื่อเข้าถึง กายธรรมจึงเป็นนิจจัง สุขขัง อัตตาทิขึ้นทันที เป็นของเที่ยงเป็นสุขเป็นตัวตน ทันที เมื่อถึงกายธรรมละเอียดก็ยิ่งดิ้นหนักขึ้น กายธรรมพระโสดา พระโสดา ละเอียดก็ยิ่งดิ้นหนักขึ้น เที่ยงหนักขึ้น สุขหนักขึ้นไม่มีถอย กายธรรมพระสกิทาคา พระสกิทาคาละเอียดก็เที่ยงหนักขึ้นสุขหนักขึ้น กายธรรมพระอนาคามี พระอนาคามีละเอียดก็ยิ่งเที่ยงหนักขึ้นสุขหนักขึ้น กายธรรมพระอรหัตต์ พระอรหัตต์ละเอียดก็ยิ่งเที่ยงที่เดียวสุขที่เดียว ไม่แปรผันต่อไปเป็นกายคงที่ คงวา อุปมาเหมือนเสาเขื่อนย่อมไม่เขยื้อนไปตามอารมณ์โลกธรรมทั้ง ๔ คือ อวิชชา มมังการณ ๔ ได้แก่ ลาภ ยศ สรรเสริญ สุข และอนิฏฐารมณ ๔ คือ เสื่อมลาภ เสื่อมยศ ติฉินนินทา ทุกข์ ไม่สามารถทำให้ยุบลงหรือฟูขึ้นได้ หลวงพ่อท่าน ได้ยกพุทธภาษิตว่า

พฺจุจฺจุสฺส โลกธฺมฺเมหิ จิตฺตํ ยสฺส น กมฺปติ อโสภํ วิรชํ เขมํ
เอตมฺมจฺจุสฺส เอตทิสานิกตฺวาน สพฺพตฺถมฺปราชิตา สพฺพตฺถ สโตถิ
คจฺฉนฺติ ตนฺเตสํ มจฺจุสฺสจฺจุสฺส

จิตของบุคคลผู้ใด
อันโลกธรรมทั้งหลายถูก
ต้องแล้ว ย่อมไม่หวั่นไหว
ไม่เศร้าโศก ย่อมปราศจาก
ความขุ่นมัว เป็นแดนเกษม
จากโยคได้ชื่อว่าเป็นมงคล
อันสูงสุด

หลวงพ่от่าน
อธิบายว่าจิตเป็นตัวยืน

และโลกธรรมทั้งแปดเป็นตัวจร อภิธรรมเป็นทีนิยมนำปรารณากันถ้วนหน้า
ส่วนอนิฏฐารมณ์ไม่เป็นทีนิยมนำปรารณา เราท่านทั้งหลายทั้งคฤหัสถ์
ทั้งบรรพชิต เมื่อรู้จักอภิธรรม และอนิฏฐารมณ์เหล่านี้แล้วมีทางเลี่ยงได้
คือต้องบังคับจิตให้ติดต้องตั้งจิตให้ติดถ้าตั้งจิตให้ติดถูกหลักกฎฐานของที่ตั้งจิตแล้ว
จะสามารถต่อสู้กับอภิธรรมและอนิฏฐารมณ์ได้ ต้องหมั่นเอาใจจดจ่ออยู่ที่
กลางก๊กอันเป็นศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ หมั่นเอาใจไปจรด
อยู่ที่ตรงนั้นเสมอ ไม่ว่าจะเป็นนั่ง นอน ยืน เดิน กิน ดื่ม จะทำ จะพูด จะอุจจาระ
ปัสสาวะก็หยุดอยู่ตรงนั้นเสมอ จรดหนักเข้าๆ ๆ ๆ พอชินหนักเข้าก็ชำนาญ
หนักเข้าๆ ๆ ๆ ก็หยุดได้ พอใจหยุดเสียได้เท่านั้นแหละ ลาก ยศ สรรเสริญ สุข
เสื่อมลาภ เสื่อมยศ ตีเดียวน ทุกข์ไม่มีทางกระทบกระเทือนแล้วเฉยเสียแล้ว
ถ้าทำจิตให้ได้ขนาดนี้แล้ว บุคคลผู้นั้นได้ชื่อว่าเป็นมงคลสูงสุดแล้ว ถ้ายัง
อาดูรเดือร่อนไปตามอนิฏฐารมณ์เป็นอัปมงคลแท้ๆ ท่านย่ำว่าอัปมงคลมิใช่
เป็นแต่เฉพาะฆราวาสหญิงชายเท่านั้น ภิกษุ สามเณรก็เป็นได้เหมือนกัน พอ
สงบไม่ลงทำให้หยุดไม่ได้ก็เป็นอัปมงคล หลวงพ่от่านเคยสอนพระภิกษุ
สามเณรว่า

ภิกษุสามเณรในพระพุทธศาสนาพอบวชแล้วไม่ต้องทำอะไรทำใจให้

ใส่เท่านั้นแหละเป็นใช้ได้ ถ้าใจไม่ใสภิกษุสามเณรนั้นใช้ไม่ได้ ยังเป็นภิกษุสามเณรแต่ภายนอก ภายในเป็นไม่ได้ พอทำให้ใสได้เท่านั้นก็เป็นที่บูชาของมหาชนทีเดียว

หลวงพ่อบอกท่านตั้งใจปฏิบัติจริงๆ ท่านต้องการให้ผู้มาปฏิบัติได้รู้เห็นเป็นจริงๆ ท่านจึงพยายามหาวิธีการทุกอย่างมาอธิบายให้ลูกศิษย์เข้าใจ ท่านบอกว่าการได้ธรรมกายนั้นไม่่ง่ายนัก แต่ก็ไม่ใช่ว่าจะยากจนเกินไปถ้าปฏิบัติตามคำที่ท่านสอนอย่าให้ผิดจะผิดแม้เท่าเส้นผมก็ได้ ถ้าใครปฏิบัติตามที่ท่านสอนแล้วไม่ได้ ท่านกล้าท้าทายให้มาตัดศีรษะท่านทีเดียว หลวงพ่อบอกท่านจะมองดูออกว่าผู้ใดมีแว่ที่จะได้ธรรมกาย ท่านจะเรียกผู้นั้นมาสอนเอง หรือถ้าผู้ใดเห็นดวงกลมใสหรือเห็นองค์พระ ปรากฏที่ฐานที่ ๗ แล้ว ท่านก็จะหาครูต่อวิชาให้ท่านเข้มงวดกวดขันและเอาใจใส่ดังนี้จึงมีผู้ได้ธรรมกายเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

พระภavanaโกศลเถร (ธีระ คล้อยสุวรรณ) หรือที่คนที่เคารพนับถือเรียกท่านว่า **หลวงพ่อเล็ก** เป็นผู้ที่หลวงพ่อสอนและกวดขันมาเองจนได้ธรรมกายขั้นสูง หลวงพ่อเล็กท่านเคยเล่าให้ข้าพเจ้าฟังว่า ท่านถูกกวดขันมาแต่ครั้งยังเป็นสามเณรน้อยๆ หลวงพ่อบอกท่านยังรู้แล้วว่าหลวงพ่อเล็กจะได้ธรรมกายแน่นอน และจะสามารถเป็นตัวแทนของท่านต่อไปในอนาคต หลวงพ่ोजึงเรียกมานั่งตัวต่อตัวกับท่านเสมอ ถ้าหลวงพ่อบอกท่านจะต้องไปแสดงพระธรรม-

หลวงพ่อเล็ก

เทศนา ท่านก็จะขีดเส้นวงกลมเป็นการจำกัดอาณาเขตแล้วก็เอาขายจิ๋วของหลวงพ่อเล็กยัดลงไปในห้องกระดานเพื่อกันไม่ให้ลูกไปไหนๆ แล้วหลวงพ่อบอกท่านก็ไปเทศน์ การเทศน์ของหลวงพ่อแต่ละครั้งใช้เวลาประมาณชั่วโมงครึ่งถึงสองชั่วโมง แล้วหลวงพ่อบอกท่านก็จะกลับมาคุมการนั่งต่อ หลวงพ่อเล็กท่านยังเล่าอีกว่า ท่านเคยถูกหลวงพ่อเขียนเพราะความเกียจคร้านในการปฏิบัติ

เนื่องจากตอนนั้นท่านยังอายุน้อย บางครั้งก็อยากสนุกอยากเฟลิดเฟลินบ้าง แต่หลวงพ่от่านไม่ยอมให้ปล่อยเวลาล่วงเลยไปโดยเปล่าประโยชน์ ท่านต้องการให้ฝึกปฏิบัติให้มากที่สุดเพื่อให้เกิดความชำนาญ และในที่สุดก็ได้สมความปรารถนาของหลวงพ่อ

โรงงานทำวิชา

ผู้ที่เห็นเป็นวิชาธรรมกายแล้วจะต้องผลักดันเข้าเวรปฏิบัติกิจภาวนา ตลอด ๒๔ ชั่วโมง ในสถานที่ที่หลวงพ่อจัดไว้ให้โดยแบ่งเป็นเวรๆ ละ ๔ ชั่วโมง สถานที่นี้เรียกกันว่าโรงงานมาตั้งแต่สมัยหลวงพ่อและปัจจุบันก็ยังคงเรียกเช่นนี้ หลวงพ่อจัดไว้สำหรับผู้ที่ได้วิชาธรรมกายเข้าไปปฏิบัติกิจภาวนา แบ่งเป็น ๒ ด้านๆ หนึ่งสำหรับพระภิกษุ อีกด้านหนึ่งสำหรับอุบาสิกา (ปัจจุบันคือวิหารอยู่ด้านหลังหอสังฆะนิยัมงคลเทพนิมิตที่ประดิษฐานศพหลวงพ่อ และยังคงปฏิบัติกิจภาวนาเหมือนสมัยหลวงพ่อยังอยู่) หลวงพ่от่านตั้งเป็นกฎเคร่งครัดมากกว่า ห้ามบุคคลที่ไม่ได้วิชาธรรมกายเข้าไปในโรงงาน ท่านมีเหตุผลของท่านหลายประการ ได้แก่

๑.บุคคลภายนอกอาจเข้าไปทำเสียงรบกวนเป็นการทำลายสมาธิของผู้ที่กำลังปฏิบัติกิจภาวนา จะเกิดบาปติดตัวผู้นั้นแม้จะมีได้ตั้งใจก็ตาม

๒.วิชาธรรมกายนั้นเป็นวิชาที่ละเอียดลึกซึ้งมาก ถ้าผู้ที่ยังไม่รู้ไม่เห็นไม่เข้าใจปฏิบัติยังไม่เป็น แล้วไปได้ยินได้ฟังเข้าก็จะทำให้เกิดวิจิกิจฉา คือความลังเลสงสัย ทำให้ความคิดสับสนวุ่นวาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในตอนต่อวิชา หลวงพ่от่านทราบดีว่าอันตรายจะเกิดขึ้นแก่บุคคลที่ยังไม่รู้ไม่เข้าใจดีพอ

๓.หลวงพ่от่านไม่ต้องการให้บุคคลภายนอกเข้าไปชวนพวกที่ได้ธรรมกายพูดคุยกันด้วยเรื่องไร้สาระท่านบอกว่า เสียเวลาทำวิชาโดยใช้เหตุ พวกเข้าเวรปฏิบัติภาวนานี้เป็นพวกประจำอยู่ในวัด การที่ต้องผลักดัน

ความรู้ความเข้าใจละเอียดลึกซึ้งยิ่งขึ้นไปอีก และช่วยบรรเทาความทุกข์ยากเดือดร้อนแก่ผู้ที่มาขอพึ่งบารมีหลวงพ่อ รวมทั้งช่วยแก้โรคตามใบอาการที่ส่งกันมาด้วย

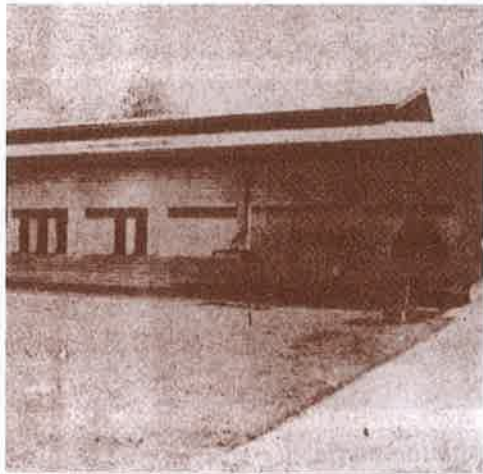
วิธีการแก้โรคนั้น หลวงพ่อบอกท่านจะสั่งให้คัมภีร์ที่ทำให้เกิดโรคภัยไข้เจ็บของแต่ละคนด้วย หลวงพ่อบอกว่าเมื่อรู้ว่าเขาเป็นโรคอย่างนี้แล้วก็ต้องค้นหาเหตุว่าเป็นเพราะเหตุใดทำการกรรมอะไรไว้แล้วไปแก้ที่เหตุ ดังพุทธดำรัสว่า “**เยธมมา เหตุปฺปภาวธรรมทั้งหลายเกิดแต่เหตุ**” หลวงพ่อบอกท่านจึงเปรียบเสมือนนายแพทย์ผู้เชี่ยวชาญฉลาดรอบรู้ในเรื่องโรคทุกโรค ทราบสาเหตุของโรค การบำบัดโรคและวิธีการดับโรค ทั้ง

สามารถทราบประวัติคนไข้อย่างถูกต้องสมบูรณ์ ทั้งๆ ที่ตัวคนไข้เองก็ยังไม่ทราบด้วยซ้ำ ถ้าเรื่องนั้นเป็นอดีตกาลนานข้ามภพข้ามชาติ หลวงพ่อบอกท่านจึงสามารถแก้โรคได้ถูกต้องรวดเร็ว

โรงครัวเลี้ยงพระภิกษุสามเณร

โรงครัวเลี้ยงพระภิกษุสามเณร

เมื่อหลวงพ่อกมาเป็นเจ้าอาวาสวัดปากน้ำในปี พ.ศ.๒๔๕๙ ท่านได้ดำเนินการก่อตั้งโรงครัวขึ้นเพื่อถวายภัตตาหารแก่พระภิกษุสามเณร ก่อนที่หลวงพ่อกจะมาเป็นเจ้าอาวาสวัดปากน้ำ ท่านเคยอยู่ที่วัดพระเชตุพนฯ และประสบความลำบากในเรื่องอาหารบิณฑบาต ท่านจึงตั้งมโนปณิธานไว้ว่าถ้ามีโอกาสจะตั้งโรงครัวเลี้ยงอาหารพระภิกษุสามเณรไม่ให้ลำบากและกังวลเรื่องภัตตาหาร จะได้มีเวลาและกำลังในการศึกษาพระปริยัติธรรมและปฏิบัติธรรมได้เต็มที่ และเป็นการสะดวกแก่ทายกทายิกาที่ต้องการจะทำบุญถวายภัตตาหารแก่พระภิกษุสามเณรทั้งวัด เพียงแต่แสดงความประสงค์จะเป็นเจ้าภาพและนำปัจจัยมามอบแก่ไวยาวัจกรเท่านั้น ทางวัดมีแม่ครัวจัดการหุงหาอาหารให้เสร็จเรียบร้อยทั้งมือเช้าและเพล เจ้าภาพเพียงแต่มากระเคนภัตตาหารเท่านั้น หลวงพ่อกมอบหมายให้อุปาสิกาท้วม หุตานุกรม เป็นหัวหน้าโรงครัวในยุคแรก คือตั้งแต่ พ.ศ.๒๔๕๙ เป็นต้นมา และให้แม่ชีธัญญาณี สุดเกษ รับมอบดูแลโรงครัวต่อจากคุณแม่ท้วม ตั้งแต่ปี ๒๕๐๒ จนถึงปัจจุบัน

คุณแม่ท้วม

แม่ชีธัญญาณี

หลวงพ่อบ้านได้ชี้แจงถึงอันสงส์ของการถวายภัตตาหารแก่พระภิกษุสามเณรว่าจะได้บุญยิ่งใหญ่ไพศาล เพราะพระสงฆ์เป็นเนื้อนาบุญ ดังคาถาบาลีว่า

บุญมมากัม ขมานานัม สงฺฆโม เวทียตัม มชฺ

พระสงฆ์เป็นประมุขหรือเป็นประธานของผู้ต้องการบำเพ็ญทาน พระสงฆ์เป็นประมุขของบุญ ถ้าต้องการบุญก็ให้ถวายในหมู่พระสงฆ์ จะเจาะจงภิกษุองค์ใดองค์หนึ่งนั้นไม่ควร ให้ทำใจให้เป็นกลาง หลวงพ่อบ้านเน้นว่าเป็นทายาทต้องฉลาด ใจไม่ได้ เพราะถ้าถวายเจาะจงเสียแล้ว ผลบุญก็ลดน้อยลงไปคนฉลาดต้องถวายให้เป็นกลางจึงจะได้ผลบุญยิ่งใหญ่ไพศาลที่เรียกว่า สังฆทาน และได้ชื่อว่าวางหลักพระพุทธศาสนา เพราะศาสนาของพระบรมศาสดาจะดำรงอยู่ได้ก็เพราะอาศัยความเป็นกลาง ภิกษุสามเณรก็ต้องประพฤติในพระธรรมวินัยให้เป็นกลาง ปฏิบัติให้เป็นกลาง ไม่เข้าข้างตน ไม่เข้าข้างบุคคลผู้อื่น อุบาสกอุบาสิกาบริจาคทานในพระพุทธศาสนาให้ให้เป็นกลาง ไม่ค่อนข้างตน หมู่ตน พวกตน ให้ให้เป็นกลาง อย่างนี้ได้ชื่อว่าบริจาคถูกทาง สงฆ์ ถูกเป้าหมายของบุญ

หลวงพ่อบ้านสอนให้ทำบุญบริจาคทานมากๆ มิใครเขามาชวนให้ทำบุญทำทานก็ให้ทำกับเขา ถ้าพบเห็นคนด้อย เขาทำบุญก็ให้พยายามไปทำร่วมกับเขา ถ้าไม่มีทรัพย์ก็ให้ชวนช่วยด้วยแรงกายก็ได้บุญเช่นกัน จัดเป็นไวยาวัจมัยอย่างหนึ่ง คือบุญที่ได้จากการชวนช่วยช่วยเหลือผู้อื่น

หลวงพ่อบ้านแนะนำศิษย์ ให้พยายามทำบุญทั้งด้วยกำลังกายและกำลังทรัพย์ให้รู้จักเลือกผู้ที่จะทำบุญด้วย หลวงพ่อบ้านสอนให้ทุกคนพยายาม **รักษามนุษย์สมบัติ** ท่านอธิบายว่า คนเรานั้นจะอยู่คนเดียวในโลกไม่ได้ ต้องมีบิดามารดา ญาติพี่น้อง เพื่อนสนิทมิตรสหาย สามเณร ภรรยา บุตร บริวาร อย่างที่เรามักเรียกกันว่ามีพรรคมีพวก คนที่จะมีพรรคพวกที่ดีนั้นต้องประกอบกรรมดีร่วมกันมาแล้ว ท่านจึงสอนว่าถ้าเห็นคนด้อย เขาทำบุญบริจาคทานกัน

ละก็ให้พยายามไปร่วมกับเขา ไม่จำเป็นต้องร่วมด้วยเงินก็ได้ เพราะคนบางคนเขาก็มีทรัพย์สินเงินทองเหลือเฟืออยู่แล้ว เขาไม่ต้องการเงินแต่เขาต้องการให้มีคนมาช่วย เราก็ก็นำไปช่วยด้วยแรง เพราะว่าในภพชาติต่อไปจะได้มีพรรคพวกที่เป็นคนดี การจะมีมนุษยสมบัติขึ้นก็เป็นด้วยเหตุ ๒ ประการคือ ปุพเพกตปุณณตา การทำบุญร่วมกันมาในอดีตชาติ และการร่วมบุญกันใหม่ การได้สังสรร่วมแรงร่วมใจกันในภพชาติปัจจุบัน

นอกจากนี้หลวงพ่อบอกท่านยังสอนให้เป็นผู้เสียสละ รู้จักอดทน สังคหวัตถุ ๔ นี่เป็นสิ่งสำคัญมากในสังคมมนุษย์ บุคคลใดถึงพร้อมด้วยธรรม ๔ ประการนี้ ย่อมเป็นที่รักที่เคารพยำเกรงของผู้คนทั่วไป บุคคลนั้นได้ชื่อว่ารู้จักรักษามนุษย์สมบัติ

สมัยเริ่มแรกที่ก่อตั้งโรงครัวหลวงพ่อบอกท่านใช้ทุนทรัพย์ส่วนตัวเป็นค่าใช้จ่าย มีลูกศิษย์และญาติพี่น้องของท่านนำข้าวสาร ของแห้งมาถวายเป็นประจำและวันใดที่ไม่มีผู้รับเป็นเจ้าภาพ หลวงพ่อบอกท่านก็ใช้ทรัพย์ส่วนตัวของท่านเป็นค่าภัตตาหารเลี้ยงพระภิกษุสามเณร ท่านทำดังนี้มาเป็นประจำ

สมัยที่ข้าพเจ้ามาอยู่วัดปากน้ำใหม่ๆ ในปี พ.ศ.๒๔๘๑ นั้น มีพระภิกษุสามเณร จำพรรษาประมาณ ๑๕๐ รูป และเพิ่มปริมาณขึ้นเรื่อยๆ จนถึง ๖๐๐ รูปเศษ ถึงกระนั้น หลวงพ่อก็ก็นิมนต์วิตกกังวล

กับภาระนี้ ท่านเคยพูดเสมอว่ากินคนเดียวไม่พอกิน กินมากคนกินไม่หมด ท่านมุ่งมั่นจะบำเพ็ญทานบารมีอย่างจริงจัง ท่านเคยพูดถึงอันสงส์ของการบำเพ็ญทานไว้ว่า

ทานนั้นแหละจะเป็นชนกรรมนำไปเกิดในสกุลที่มั่งมีมาก เพราะผล

ทานส่งให้ เมื่อให้ทานแล้วสมบุรณ์ บริบูรณ์ ผู้ยากขัดสนก็สมบุรณ์ อ้ายความสมบุรณ์ที่ให้แก่เขานะกลับมาเป็นของตัว มากน้อยเท่าใดกลับมาเป็นของตัวหมดทานนี้แหละเป็นข้อสำคัญนัก พระโพธิสัตว์จะสำเร็จเป็นพระพุทธเจ้าก็อาศัยทานนี้แหละ ไม่ให้ทานละก็เป็นไม่สำเร็จทีเดียว เพราะฉะนั้นบัดนี้วัดปากน้ำที่มีภิกษุสามเณรมารวมอยู่มากก็เพราะอาศัยเจ้าอาวาสบริจาคทานบริจาคมานาน ๓๗ ปี บริจาคมา

บริจาคเรื่อยไม่ได้ครั้งคราว ถ้าว่าไม่มีใครมาบริจาคเจ้าอาวาสก็บริจาคเอง ถ้าว่าไม่พอละก็เท่าใดก็ให้ทีเดียว เป็นหนี้เป็นสินยอมทีเดียว เขาจะบริจาคทานทำบาปมีไปในอนาคตกาลข้างหน้ากันอย่างนั้น

พระธรรมทัศนาธร อดีตอธิบดีสงฆ์วัดชนะสงคราม ได้เล่าถึงหลวงพ่อบุญในเรื่องการตั้งโรงครัวเลี้ยงพระภิกษุสามเณรไว้ดังนี้

ท่านเป็นผู้สามารถเลี้ยงบรรดาพระภิกษุสามเณร อุบาสกอุบาสิกา และศิษย์วัดได้ทุกวันไม่ขาดแม้พระภิกษุสามเณรจะไม่ไปบิณฑบาตเลย ท่านก็เลี้ยงได้โดยที่จะมีบุคคลนำเอาอาหารมาถวายเช่น นำเอาข้าวสารมา นำเอากับข้าวมา และก็มาทำครัวเลี้ยงพระภิกษุสามเณร อุบาสกอุบาสิกา และศิษย์วัดได้อาศัยร่มโพธิ์ ร่มไทรของพระเดชพระคุณท่าน ซึ่งยังไม่มีวัดใดในประเทศไทยจะกระทำได้ถึงขนาดนั้น นับว่าเป็นพระมหาเถรที่อัศจรรย์ที่สุดในประเทศไทย ไม่ทราบว่าคุณท่านจะมีมนต์คาถาหรืออะไรอย่างใด จึงสามารถเรียกร้องเอาอาหารมาเลี้ยงพระภิกษุสามเณร อุบาสกอุบาสิกา และศิษย์วัดได้โดยไม่ขาด นับว่าเป็นความประหลาดอัศจรรย์อย่างยิ่ง อาตมภาพได้เคย

ถามพระเดชพระคุณท่านเมื่อยังมีชีวิตอยู่ ว่าเพราะเหตุอะไรหลวงพ่อก็จะสามารถเลี้ยงพระภิกษุสามเณร เลี้ยงอุบาสกอุบาสิกา และเลี้ยงศิษย์วัดได้ถึงปานนั้น ท่านยิ้มแยมแจ่มใส และตอบด้วยความกล้าหาญว่า ไม่ต้องเป็นทุกข์ เป็นร้อนดอกท่านเจ้าคุณ เพราะอาศัยพระธรรมกายท่านบันดาลให้ นี่เป็นคำตอบของท่าน ยืนย่นอยู่เสมอ

พระเดชพระคุณหลวงพ่อบอกว่าเราท่านมักจะยกตัวอย่างบุคคลที่

ทุ่มเทชีวิตในการบริจาคตาน เป็นผู้กล้าหาญในการบริจาคตาน บริจาคอย่างไม่รู้จักอึด ไม่รู้จักเบื่อหน่ายเหน็ดเหนื่อย ยิ่งบริจาคมยิ่งมีความสุข ยิ่งเห็นพระภิกษุสามเณรฉันภัตตาหารของตน เห็นบุคคลอื่นบริโภคใช้สอยของของตนก็ยิ่งมีความอึดเอิบในทานเหลือที่จะกล่าวคือท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี

ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีมีนามเดิมว่า สุทัตตะแห่งเมืองสาวัตถี เป็นผู้ที่มีบุญสุนทานมาก ถึงขนาดตั้งโรงงานไว้หน้าบ้านเลี้ยงคนอนาถา ยาก วนพกคนสัญจรไปมา เพราะเหตุที่ทำบุญทำทานมากกว่าเศรษฐีอื่นๆ จึงได้รับฉายาว่า **อนาถบิณฑิกเศรษฐี คือเศรษฐีขวัญใจคนยาก** ต่อมาท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีได้ทราบข่าวจากราชคฤห์เศรษฐีว่า พระพุทธองค์อุบัติขึ้นแล้วในโลก ก็เกิดความปลาบปลื้มปิติยินดี ในตอนใกล้รุ่งได้รับไปเฝ้าพระพุทธองค์ที่เวฬุวนารามอันเป็นวัดๆ แรกในพระพุทธศาสนาที่พระเจ้าพิมพิสารทรงสร้างถวาย ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีได้สนทนารธรรมกับพระพุทธองค์จนได้ดวงตาเห็นธรรม แล้วทูลอาราธนาให้พระพุทธองค์เสด็จจำพรรษาในเมืองสาวัตถีโดยจะสร้างวัดถวาย วัดนั้นคือ เขตวันมहाวิหาร เป็นวัดที่พระพุทธองค์ประทับอยู่มาก

กว่าที่อื่น โดยสละทรัพย์ ๒๗ โกฏิยกหาปณะเป็นค่าที่ดิน เจ้าของที่ดินมีเงื่อนไขว่าจะขายที่ดินในราคาที่ทำนอณาณบิณฑิกเศรษฐีต้องนำเงินมาปูให้เต็มพื้นที่ทั้งหมด และจ่ายเป็นค่าสร้างเสนาสนะและถาวรวัตถุอีก ๒๗ โกฏิยกหาปณะ รวมทั้งหมดเป็นเงินถึง ๕๔ โกฏิยกหาปณะ

ทำนอณาณบิณฑิกเศรษฐีถวายภัตตาหารเลี้ยงพระทุกวันๆ ละ ๑,๐๐๐ รูป นอกจากนี้ยังมีจริยวัตรโดยปกติคือ ไปวัดวันละ ๓ เวลาเป็นประจำดังนี้

- เวลาเช้า นำข้าวยาคุไปถวายพระภิกษุ
- เวลาบ่าย นำเภสัชและน้ำปานะไป
- เวลาเย็น นำเครื่องสักการะมีดอกไม้และของหอมเป็นต้น

หลวงพ่อบุญของเราท่านก็ทำแบบทำนอณาณบิณฑิกเศรษฐีตรงที่ตั้งโรงครัวถวายภัตตาหารพระภิกษุสามเณร ทุกวันๆ ละ ๒ มื้อและยังเลี้ยงแม่ชีอุบาสก อุบาสิกา คิษย์วัด ผู้มาบำเพ็ญบุญและปฏิบัติธรรม ตลอดจนสัตว์เดรัจฉานที่ไม่มีเจ้าของหลวงพ่อบุญท่านมีความปรารถนาที่จะรับพระภิกษุสามเณร

ให้มาจำพรรษาอยู่ที่วัดปากน้ำให้ได้ถึง ๑,๐๐๐ รูป แต่เสนาสนะไม้พอที่จะพัก ท่านเลยรับได้แค่ ๖๐๐ รูปเศษ มิฉะนั้นท่านก็สามารถเลี้ยงพระ

ภิกษุสามเณรได้ถึงวันละ ๑,๐๐๐ รูป เช่นเดียวกับทำนอณาณบิณฑิกเศรษฐี

บอกเวลามรณภาพ

ก่อนที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อบุญของเราท่านจะมรณภาพประมาณ ๕ ปี ท่านได้เรียกประชุมคณะศิษย์ทั้งในและนอกวัดเป็นกรณีพิเศษที่ศาลาการเปรียญ

เพื่อแจ้งให้ทุกคนทราบว่า ท่านจะถึงกาลมรณภาพในอีก ๕ ปีข้างหน้า
 กิจการใดที่ท่านได้ดำเนินไว้แล้วขอให้ช่วยกันทำกิจการนั้นๆ อย่าทอดทิ้ง ขอ
 ให้ทำไปเถิดไม่ตกตำมีแต่ความเจริญยิ่งขึ้น และท่านยังได้แถลงโครงการ
 พัฒนาวัดปากน้ำของท่านให้คณะศิษย์ช่วยกันดำเนินต่อไปให้สำเร็จ ท่านบอกว่า
ต่อไปวัดปากน้ำจะเจริญรุ่งเรืองใหญ่โต แม้ว่าท่านจะมรณภาพไปแล้วแต่ก็มี
 โอกาสช่วยวัดได้มากกว่ายังมีชีวิตอยู่ มีลูกศิษย์หลายคนได้อารธนาขอมิ
 ให้ท่านมรณภาพ ท่านตอบว่าไม่ได้ อีก ๕ ปี ท่านจะไม่อยู่แน่ๆ แล้ว คณะ
 ศิษย์รุ่นเก่าจึงทราบซึ่งดีว่าหลวงพ่อบุญท่านมีความห่วงใยและผูกพันต่อวัดปากน้ำ
 ต่อวิชาธรรมกายและศิษยานุศิษย์ทุกคนทั้งในปัจจุบันและอนาคตมากเพียงใด
 มิฉะนั้นแล้วหลวงพ่อบุญท่านคงไม่เฝ้าปากผากฝั่งโครงการของท่านในเรื่องการ
 สอนและเผยแผ่วิชาธรรมกาย เรื่องการเลี้ยงพระ การศึกษาพระปริยัติธรรม
 และการก่อสร้างปฏิสังขรณ์เสนาสนะต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องการ
 เผยแผ่วิชาธรรมกายซึ่งท่านเห็นเป็นเรื่องสำคัญและเป็นประโยชน์ยิ่งกว่า
 เรื่องอื่นใด ท่านที่เคยมาวัดปากน้ำเมื่อหลายปีก่อนจะทราบดีว่า วัดปากน้ำใน
 อดีตและปัจจุบันนั้นแตกต่างกันมากจนเกือบไม่เหลือสภาพเดิมเลย ที่เป็น
 ดั่งนี้เพราะศิษยานุศิษย์ในพระเดชพระคุณหลวงพ่อบุญได้ปฏิบัติตามโครงการ
 ตามเจตนารมณ์ของหลวงพ่อบุญ จนเกือบจะครบทุกโครงการแล้ว

พยากรณ์เจ้าอาวาสวัดปากน้ำในอนาคต

นอกจากจะพยากรณ์ว่าสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมหาวชิราลงค์จะเป็นสมเด็จพระ
 พระสังฆราชในอนาคตแล้ว หลวงพ่อบุญท่านยังเคยพยากรณ์ท่านเจ้าประคุณ
 สมเด็จพระมหาธีรราชเจ้ามกุฎราชกุมาร เจ้าอาวาสวัดปากน้ำองค์ปัจจุบัน ในสมัยที่
 ท่านเป็นสามเณรว่า องค์นี้แหละจะได้เป็นเจ้าอาวาสวัดปากน้ำองค์ต่อไป ใน
 ปี พ.ศ.๒๔๙๓ หลวงพ่อบุญได้พาท่านเจ้าประคุณสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมหาวชิราลงค์
 วรปุณฺญ ป.ธ.๓ ไปฝากเรียน ป.ธ.๔ และ ๕ กับเจ้าประคุณสมเด็จพระอริย-

วงศ์าคตญาณ สมเด็จพระ-
สังฆราช (ปลด กิตฺติโสภโณ
มหาเถร) วัดเบญจมบพิตร
ครั้งดำรงสมณศักดิ์ที่สมเด็จพระ-
พระวันรัต สมเด็จพระ-
สังฆราชเคยทรงเล่าประทาน
สมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์
วัดสามพระยา ครั้งดำรง
สมณศักดิ์ที่ พระธรรม-
ปิฎกญาบดีว่า “ท่านวัด
ปากน้ำนำมาฝาก บอกว่า
จะเอาไว้แทนตัวเมื่อเรียน
จบแล้วก็จะขอนำกลับไป
วัดปากน้ำ”

รถยนต์จะเข้าถึงวัด

สมัยที่หลวงพ่อยังอยู่นั้นยัง

ไม่มีถนนตัดเข้าถึงวัด ผู้ที่จะมาวัดปากน้ำต้องมาทางเรือหรือเดินเท้า ถนนใน
วัดจึงเป็นเพียงทางเท้าแคบๆ แต่หลวงพ่от่านได้สั่งให้ตัดถนนผ่านคณะเนกขัมม
มีความกว้างขนาดรถยนต์แล่นได้ ในสมัยนั้นถนนสายนี้จึงเป็นถนนที่ใหญ่
ที่สุดในวัด ทำให้ผู้คนพากันประหลาดใจว่า ทำไมหลวงพ่อก็ให้ตัดถนนใหญ่
โตเช่นนั้น หลวงพ่от่านตอบว่า ต่อไปรถยนต์จะเข้าถึงวัด มีหลายคนที่ไม่เชื่อ
คำพูดของหลวงพ่อบางคนถึงกับพูดว่า อีกร้อยปีรถยนต์ก็ยังไม่ถึงวัด แต่
แล้วหลังจากที่หลวงพ่อมรณภาพเพียง ๒ ปี รถยนต์ก็แล่นเข้ามาจอดถึงใน
วัดได้ตามที่หลวงพ่อพยากรณ์

ถ้าระเบิดลง จะเลิกวิชชาธรรมกาย

ในสมัยสงครามโลกครั้งที่ ๒ ประตูนํ้าอ่างทอง ประตูนํ้าบางยาง ประตูนํ้าบางนกแขวก คลองภาษีเจริญล้วนแต่ถูกระเบิดลงหมดทุกแห่ง ระยะนั้นทหารกรมแผนที่อพยพหลบภัยลูกระเบิดมาอยู่ที่ตึกขาว (ปัจจุบันคือ หอเจริญวิปัสสนา) หลวงพ่อท่านพูดว่า ถ้าวัดปากนํ้าและประตูนํ้าภาษีเจริญ ถูกระเบิดลง ท่านจะเลิกวิชชาธรรมกายทันที ปรากฏว่า เครื่องบินมาทิ้งระเบิดประตูนํ้าภาษีเจริญเหมือนกัน แต่พลาดไปลงที่ใกล้เคียงหลังจากนั้น หลวงพ่อท่านได้เข้มงวดกวดขันการปฏิบัติภาวนาวิชชาธรรมกายมากยิ่งขึ้น

สมบัติจะวิบัติ

มีศิษย์อีกหลายคนที่หลวงพ่อบานทราบนาคตลวงหน้า และมีความเป็นห่วงพยายามจะหาทางแก้เหตุร้ายให้คลายลง เช่นเรื่องของพลตรีโสภณ และคุณประทุม กระระลี่ย ท่านทั้งสองได้อนุญาตให้นำเรื่องของท่านที่ได้รับ ความเมตตากรุณาจากหลวงพ่อกลับมาเผยแพร่ให้ศิษย์รุ่นหลัง ๆ ได้ทราบเรื่องดังนี้

พลตรีโสภณมาเป็นลูกศิษย์ของหลวงพ่อดังแต่ปี พ.ศ.๒๔๘๐ สมัยยังเป็น ร.ท. เมื่อสมรสกับคุณประทุมก็ได้พาภรรยามาเป็นศิษย์ของหลวงพ่อด้วย เมื่อมีบุตรคนโตและอายุได้ประมาณ ๘ เดือนหลวงพ่อก็ให้คนมาบอกที่บ้านพัก ในกรมทหารว่า ให้ระวังลูกจะเจ็บหนัก คุณประทุมฟังแล้วก็นึกสงสัยว่าลูกจะเจ็บเป็นอะไร มากน้อยแค่ไหน ในเมื่อขณะนั้นลูกก็ยังแข็งแรงดี ไม่มีที่ที่ว่าจะเจ็บป่วย แต่เมื่อทราบจากหลวงพ่อก็เช่นนั้นก็พยายามระมัดระวังดูแลบุตร อย่างดีที่สุด ครั้นวันที่ ๓ หลังจากหลวงพ่อก็ให้คนมาเตือน บุตรคนโตของ พลตรีโสภณ-คุณประทุมก็ป่วยหนักเป็นบิดอย่างแรง ถึงขนาดหมอไม่รับรองว่าจะรอดชีวิตหรือไม่แต่ก็พยายามรักษาอย่างเต็มที่ พลตรีโสภณรีบมาส่ง อาการโรคของบุตรกับหลวงพ่อดังที่วัดปากนํ้า หลวงพ่อบานรับใบอาการโรค แล้วส่งให้พวกที่ได้วิชชาธรรมกายแก้โรคท่านบอกว่า “มันจะเอาไป เราต้อง

ต่อสู้กันหน่อย จะแก้ไขให้” วันที่ ๒ พลตรีโสภณไปส่งอาการโรคของบุตรอีกครั้ง หลวงพ่อท่านรับใบอาการโรคไปดู แล้วบอกว่า ปลอดภัยแล้ว หลังจากนั้นบุตรของพลตรีโสภณ-คุณประทุมก็มีอาการดีขึ้นเรื่อยๆ และหายเป็นปกติ

ต่อมาเมื่อคุณประทุมตั้งครรภ์บุตรคนที่ ๒ มีอาการแพ้อย่างมาก รับประทานอาหารและลูกไม่ได้เลย ต้องเข้าโรงพยาบาลเกือบเดือน แพทย์ที่ทำการรักษาแนะนำให้เอาเด็กออก มิฉะนั้นแม่จะเป็นอันตรายถึงชีวิต แพทย์ได้นำแบบฟอร์มมาให้พลตรีโสภณลงชื่อยินยอมให้เอาเด็กออก แต่พลตรีโสภณยังไม่ยอมลงชื่อ เพราะต้องการจะมาปรึกษาหลวงพ่อก่อน พลตรีโสภณเรียนให้หลวงพ่อบอกว่าไม่อยากฆ่าลูก แต่ถ้าไม่ฆ่าลูกก็เหมือนฆ่าแม่ ถ้าไม่ฆ่าแม่ก็ต้องฆ่าลูก หลวงพ่อบอกว่าไม่ต้องฆ่าใครหรอก เอาไว้ทั้ง ๒ คนนั้นแหละ พลตรีโสภณได้พยายามหลบหน้านายแพทย์ไม่ไปที่โรงพยาบาลอีก เพราะทราบดีว่าหมอจะต้องถามถึงการตัดสินใจ วันต่อมานายแพทย์ได้สั่งยาฉีดยาและยารับประทานให้คุณประทุมๆ ก็มีอาการดีขึ้นเรื่อยๆ และปลอดภัยโดยไม่ต้องทำแท้งเลย

ประมาณ พ.ศ.๒๔๘๕ บุตรคนโตของพลตรีโสภณ-คุณประทุมป่วยหนักอีก มีอาการเหมือนเป็นโรคไทฟอยด์ คราวนี้ไม่ไปให้แพทย์ตรวจรักษา เพียงแต่รับประทานยาแก้ไข้ เพราะมีความศรัทธายึดมั่นหลวงพ่อดำที่ พลตรีโสภณได้มาส่งอาการโรคกับหลวงพ่อก่อนเคย หลวงพ่อให้พระฉนวนซึ่งได้วิชาธรรมกาย มานั่งแก้ไข้ให้ ๓ คืน คืนแรกที่พระฉนวนมานั่งแก้ไข้โรคนั้น บุตรคนโตที่ป่วยหนักก็มีอาการดีขึ้น พอรับประทานอาหารได้บ้างเพราะก่อนหน้านี้รับประทานไม่ได้เลย ญาติทุกคนเข้าใจไปว่าคงจะกินสังฆาเป็นครั้งสุดท้าย ไม่คิดว่าจะหายป่วยเพราะเร็วผิดปกติ พระฉนวนได้ยินเช่นนั้น จึงมาเล่าให้หลวงพ่อฟัง หลวงพ่อพูดว่าเขายังไม่เชื่อวิชานี้ และท่านยังได้พยากรณ์ว่า ลูกคนนี้ต้องพ้นอายุ ๑๖ ไปแล้ว จึงจะดีขึ้น หมดโรคหมดภัย ทุกครั้งที่พลตรีโสภณมาส่งอาการโรคของบุตรกับหลวงพ่อ ครั้งแรกท่านจะรับใบอาการโรคไว้

ครั้ง คือเช้า กลางวัน เย็น) ท่านจะบอกว่า “ไม่เป็นไรแล้ว” เป็นอันสบายใจ
แนใจได้ว่าบุตรปลอดภัยแน่

ครั้นเมื่อหลวงพ่อบำเพ็ญหน้คือประมาณปลายปี พ.ศ.๒๕๐๑ พลตรี
โสภณ (ขณะนั้นมียศเป็น พ.อ.) กับคุณประทุมได้มาราบเยียมหลวงพ่อบ่อย
ครั้งขึ้น วันหนึ่งขณะที่กำลังมาเยียมหลวงพ่อยุ่ที่นั่น หลวงพ่อได้สั่งให้สามเณร
องค์หนึ่งที่ปรนนิบัติท่าน ให้เข้าไปหยิบกายสิทธิ์มา ๑ ดวง เมื่อได้กายสิทธิ์มา
แล้วหลวงพ่อก็ได้มองสำรวจดูทุกคนที่อยู่ในห้องแล้วพยักหน้าเรียกพลตรีโสภณ
ให้เข้าไปหาใกล้ๆ ท่านบอกว่า กายสิทธิ์ดวงนี้ชื่อบรมจักร องค์นี้นะเลี้ยงวัด
ปากน้ำเชียวนะ ทำวิชาควบคู่กันมา ข้าจะให้เอ็งไปไหนให้เอาติดตัวไปด้วย

พลตรีโสภณเล่าว่าในขณะนั้นมีความดีใจปลาบปลื้มยินดีมากที่สุดที่
หลวงพ่อบำเพ็ญให้กายสิทธิ์ดวงที่สำคัญเป็นกายสิทธิ์ขนาดใหญ่ แต่ครั้นกลับมา
ถึงบ้านความปลาบปลื้มดีใจกลับลดน้อยลง เพราะเกิดความไม่แน่ใจว่าหลวงพ่อบำเพ็ญ
ท่านตั้งใจให้ตนแน่หรือเปล่าหรือท่านให้เพราะท่านไม่รู้สึกรู้สิดำเนิน เนื่องจากอาพาธ
หนักจนไม่ได้สติและของดีพิเศษเช่นนี้สมควรจะมากอยู่กับตนหรือไม่ มีทั้ง
ความดีใจและความวิตกกังวลผสมผสานกันอยู่

วันรุ่งขึ้นพลตรีโสภณตัดสินใจแน่นอนว่า จะนำกายสิทธิ์บรมจักรมา
คืนหลวงพ่อบำเพ็ญเมื่อเข้าไปหาหลวงพ่อบำเพ็ญในห้อง ก็รอหาโอกาสเหมาะที่จะคลาน
เข้าไปหาท่านใกล้ๆ เพื่อจะคืนกายสิทธิ์ แต่ยังมีท่านจะทำตามที่คุณคิดเห็น หลวงพ่อบำเพ็ญ
ท่านจึงดูทุกคนที่อยู่ในห้องนั้น แล้วท่านก็เรียกสามเณรให้ไปหยิบกายสิทธิ์มา
๑ ดวง ท่านพยักหน้าเรียกพลตรีโสภณให้เข้าไปหาท่านบอกว่า เอ็งไม่ต้องเอา
มาคืน เอ็งเอาไปอีกองค์หนึ่งองค์นี้ชื่อจักรพรรดิ เอ็งเอาไว้ที่บ้านนะ เพราะ
เอ็งนะสมบัติจะวิบัติให้เอาองค์นี้ไว้คุ้มครอง พลตรีโสภณจึงได้แน่ใจว่าหลวง
พ่อบำเพ็ญตั้งใจให้กายสิทธิ์แก่ตนแน่ๆ มิใช่เป็นเพราะอาพาธหนักจนไม่ได้สติ
ท่านให้เนื่องจากท่านรู้เห็นเหตุการณ์ล่วงหน้าท่านจึงเป็นห่วง ท่านรู้ดีว่าท่าน
ใกล้จะมรณภาพแล้วท่านจึงให้กายสิทธิ์แก่พลตรีโสภณเพื่อไว้คุ้มครองป้องกันภัย

ใกล้จะมรณภาพแล้วท่านจึงให้กายสิทธิ์แก่พลตรีโสภณเพื่อไว้คุ้มครองป้องกันภัย พลตรีโสภณจึงมีกายสิทธิ์ที่หลวงพ่อบริจาคให้ถึง ๓ ดวง คือจุลจักร บรมจักร และจักรพรรดิ กายสิทธิ์เหล่านี้ได้ช่วยคุ้มครองครอบครัวของพลตรีโสภณให้พ้นจากภัยพิบัติมาหลายครั้ง

ในปี พ.ศ.๒๕๑๔ พลตรีโสภณและคุณประทุมต้องการจะทำบุญบ้าน จึงนิมนต์พระภิกษุวัดปากน้ำมาสวดมนต์ฉันภัตตาหารเพลที่บ้าน ในตอนเช้าของวันงานก่อนที่พระภิกษุจะมาถึงปรากฏว่าไฟฟ้าดับ เมื่อไปตรวจสอบดูที่หม้อไฟก็พบว่าไฟฟ้าช็อตไหม้เสียบ้านจนเกรียมหมดแล้ว แต่แก้ไขได้ทันท่วงทีจึงมิได้มีเหตุการณ์ร้ายแรงกว่านั้น หลังจากนั้นทั้งพลตรีโสภณและคุณประทุมได้ประสบปัญหาร้ายแรงทั้งการงานและธุรกิจอื่นๆ จนเกือบจะสูญสิ้นทรัพย์สินสมบัติ แต่ก็สามารถผ่านอุปสรรคเหล่านั้นไปได้เพราะขอบุญบารมีของหลวงพ่อบริจาคให้ช่วย เมื่อได้พิจารณาเรื่องราวต่างๆ แล้วก็เห็นว่าเป็นจริงตามที่หลวงพ่อบริจาคให้พยากรณ์ไว้

คนนี้จะเป็นผู้อุปถัมภ์วัดปากน้ำ

บุคคลอีกท่านหนึ่งที่เคยถูกหลวงพ่อบริจาคพยากรณ์คือ คุณหญิงลมน บุรกรรมโกวิท ภริยา พ.อ.หลวงบุรกรรมโกวิท อดีตอธิบดีกรมโยธาธิการและรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย สมัยรัฐบาลฯ พญาจอมพล ป. พิบูลสงคราม คุณหญิงลมนได้มาพิจารณาตัวเป็นศิษย์ของหลวงพ่อบริจาค เมื่อมีปัญหาขัดข้องในเรื่องใดๆ จะต้องมากราบเรียนปรึกษาขอคำแนะนำจากหลวงพ่อบริจาคเสมอ ครั้งหนึ่งบุตรคนหนึ่งของคุณหญิงป่วยหนัก คุณหญิงก็ได้มาขอความอนุเคราะห์จากหลวงพ่อบริจาคโดยนิมนต์ท่านไปที่บ้านเพื่อช่วยแก้ไขโรคหลวงพ่อบริจาคก็เมตตาสงเคราะห์ให้ตามความประสงค์ และสั่งพวกที่ได้ธรรมกายให้ช่วยกันแก้ไขโรคบุตรของคุณหญิงด้วย หลวงพ่อบริจาคบอกกับพวกที่ได้ธรรมกายว่า คนผู้นี้ (คุณหญิงลมน) ต่อไปจะเป็นผู้อุปถัมภ์บำรุงวัดปากน้ำ

คุณหญิงลมนุ บุรกรรมโกวิท (คนขวามือ) และ พ.อ.หลวงบุรกรรมโกวิท ผู้อุปถัมภ์วัดปากน้ำ

ข้าพเจ้าฟังแล้วสงสัยว่าคุณหญิงท่านจะอุปถัมภ์บำรุงวัดอย่างไร มากน้อยขนาดไหน ต่อมาข้าพเจ้าก็ได้ประจักษ์ว่าคุณหญิงลมนุ บุรกรรมโกวิทเป็นผู้มีศรัทธายึดมั่นในพระรัตนตรัย มีความเคารพเลื่อมใสในหลวงพ่อของเราอย่างจริงจัง ท่านมาปฏิบัติธรรม มารักษาศีล ๘ อยู่ในวัดปากน้ำคราวละหลายๆ เดือน ได้ถวายที่ดินที่จังหวัดนครนายกถึง ๑๔๓ ไร่ให้เป็นธรณีสงฆ์วัดปากน้ำ เป็นประธานถวายผ้าพระกฐินพระราชทานติดต่อกันมานานหลายปี และยังได้บริจาคทรัพย์เป็นจำนวนมากในการก่อสร้างปฏิสังขรณ์เสนาสนะต่างๆ

ปัจจุบันนี้ พ.อ.หลวงบุรกรรมโกวิทและคุณหญิงลมนุ ได้ถึงแก่อนิจกรรมไปแล้ว แต่บุตรของท่านคือ คุณจวงจันทร์ บุรกรรมโกวิท ยังคงสืบทอดเจตนารมณ์ของบิดามารดาในการอุปถัมภ์บำรุงวัดปากน้ำตลอดจน พระภิกษุสามเณรในวัดและที่วัดอื่นๆ ทั้งในและต่างประเทศอย่างสม่ำเสมอ

มะรินนี่พ่อเอ็งก็จะมา

เมื่อข้าพเจ้ามีอายุประมาณ ๑๕-๑๖ คิดถึงบ้าน คิดถึงพ่อแม่พี่น้องมาก อยากขออนุญาตหลวงพ่อกลับไปเยี่ยมบ้าน แต่หลวงพ่อบอกท่านไม่ให้ไป ท่านบอกว่ามะรินนี่พ่อเอ็งก็จะมา ข้าพเจ้าไม่แน่ใจ คิดว่าหลวงพ่อบอกท่านต้อง

หลอกข้าพเจ้าแน่ๆ จึงย้อนถามท่านเพื่อความแน่ใจ ว่าหลวงพ่อบอกเอาเอง หรือพ่อข้าพเจ้าได้กราบเรียนท่านไว้แล้ว พ่อบอกหลวงพ่อไว้หรือเจ้าคะว่าพ่อจะมามะรินนี้ หลวงพ่อท่านตอบว่า **พ่อเองไม่ได้บอกหรอก แต่เอ็งคอยดูซิว่า มะรินนี้พ่อเอ็งต้องมา** ตอนนั้นด้วยความเป็นเด็กยังไม่มีความคิดข้าพเจ้าก็คิดว่าถ้ามะรินนี้พ่อไม่มาจะต้องต่อว่าหลวงพ่อ แต่พอถึงวันนั้นพ่อข้าพเจ้าก็มาเยี่ยมจริงๆ ข้าพเจ้ารีบถามพ่อว่าพ่อได้บอกหลวงพ่อไว้หรือเปล่าว่าพ่อจะมาในวันนี้ พ่อข้าพเจ้าตอบว่าเปล่า

บวชต่อไปแล้วจะดี

แม่ชีธัญญาณี สดเกษซึ่งเป็นหัวหน้าแม่ชีและหัวหน้าโรงครัวในปัจจุบัน มาบวชชีที่วัดปากน้ำตั้งแต่ปี พ.ศ.๒๔๙๐ เดิมนั้นไม่ได้ชื่อธัญญาณี แต่สมัยนั้นแม่ชีและผู้รักษาชีที่อยู่ในวัดนิยมเปลี่ยนชื่อกันมาก จึงได้ไปกราบหลวงพ่อบอกให้ท่านตั้งชื่อให้ใหม่ หลวงพ่อท่านตั้งชื่อว่า ธัญญาณี เวลาหลวงพ่อบอกท่านจะตั้งชื่อให้กับผู้ใดท่านจะต้องตรวจดูเสียก่อน และตั้งชื่อให้เหมาะกับบุคลิก อุปนิสัยใจคอ และชื่อธัญญาณีที่ท่านตั้งให้นั้นก็เป็นที่ไม่ซ้ำกับใครและไม่มีใครซ้ำในสมัยนั้น เพราะหลวงพ่อบอกท่านรู้เห็นแล้วว่าแม่ชีผู้นี้ต่อไปจะต้องมีหน้าที่ดูแลเกี่ยวกับเรื่องข้าวปลาอาหาร หลังจากนั้นไม่กี่วันคุณแม่ท้วม หุตานุกรมก็เรียกแม่ชีธัญญาณีให้มาช่วยทำครัวพิเศษ (คือ อาหารถวายหลวงพ่อ)

ปี พ.ศ.๒๔๙๔ แม่ชีธัญญาณีอยากลาสิกขาจากแม่ชี เข้าไปกราบลาหลวงพ่อบอกหลายครั้งท่านไม่อนุญาตให้สึกทุกครั้ง ครั้งสุดท้ายท่านบอกว่าอย่าสึกเลย สึกแล้วไม่ดี ให้บวชต่อไปแล้วจะดี แล้วท่านก็ได้แนะนำให้นั่งภาวนาในโรงงาน ท่านบอกว่าให้นั่งให้เห็นเสียก่อนแล้วจึงค่อยสึก ปี พ.ศ.๒๔๙๗ บิดาของแม่ชีธัญญาณีมาบวชอยู่ที่วัดหลวงพ่อบอกท่านถามว่า มีลูกกี่คน เมื่อได้ทราบว่ามีลูกหลายคน ท่านก็บอกว่า ไอ้คนนี้ให้มาอยู่กับข้า แล้วจะดี (หมาย

ถึงแม่ชีธัญญาณี)

เมื่อหลวงพ่อมรณภาพลง แม่ชีธัญญาณีต้องมารับตำแหน่งหัวหน้าโรงครัว ตอนที่มารับหน้าที่ใหม่ๆ นั้นยังไม่ชินกับงานหนัก ต้องตื่นตั้งแต่ตีสี่ทำอาหารถวายพระมือเช้า ต้องไปจ่ายตลาดเอง ไม่ว่าฝนจะตกฟ้าจะร้องต้องทำทุกวันไม่มีวันหยุดพัก ทำให้ป่วยอยู่บ่อยๆ ตนเองก็กลัวว่าจะรับหน้าที่นั้นต่อไปไม่ไหว คิณหนึ่งหลวงพ่อกับแม่ชีธัญญาณีจึงกราบเรียนถามท่านว่าอาการป่วยจะหายหรือไม่ หลวงพ่อกับท่านตอบว่าหายแม่ชีธัญญาณีก็กราบเรียนถามท่านต่อไปว่า หน้าที่ที่ทำอยู่นั้นจะทำต่อไปไหวหรือไม่ แล้วจะดีหรือไม่ หลวงพ่อกับท่านตอบว่าทำได้แล้วด้วย ตอนนั้นมีคนๆ หนึ่งมาขอยืมเงินแม่ชีธัญญาณีแล้วยังไม่นำมาคืน แม่ชีธัญญาณีจึงกราบเรียนถามหลวงพ่อกว่าเงินที่มีคนขอยืมไปนั้นจะได้คืนหรือไม่ หลวงพ่อกับท่านตอบว่าได้ หลังจากนั้นไม่นานแม่ชีธัญญาณีก็ได้เงินคืน

เสนอโครงการพัฒนาประเทศ

ไม่เพียงแต่จะอุทิศชีวิตเพื่อสืบทอดอายุพระบวรพระพุทธศาสนาเท่านั้น หลวงพ่อของเราท่านยังมีความห่วงใยในประเทศชาติและพระราชวงศ์อีกด้วย ที่ข้าพเจ้าทราบเพราะท่านเคยปรารภให้พวกเราได้ธรรมกายฟังเสมอๆ ท่านต้องการให้ประเทศไทยได้รับการพัฒนาเทียมทันอารยประเทศ หลวงพ่อกับท่านเคยเสนอแนะโครงการพัฒนาประเทศแก่พมณฯ จอมพล ป. พิบูลสงคราม นายกรัฐมนตรีในสมัยนั้น ครั้งที่พมณฯ จอมพล ป. และท่านผู้หญิงละเอียด พิบูลสงคราม มาวางศิลาฤกษ์สร้างโรงเรียนพระปริยัติธรรมภาวนานุสนธิ์ ในปี พ.ศ.๒๔๙๓

โครงการพัฒนาประเทศที่หลวงพ่อกับท่านได้เสนอแนะมีดังนี้

๑.ให้สร้างอาคารสงเคราะห์เพื่อให้ประชาชนได้มีที่อยู่อาศัยของตนเอง โดยใช้เงินที่ได้จากการขายสลากกินแบ่ง

จอมพล ป.พิบูลสงคราม

คนละ ๒๕ ไร่

๓.ให้ประกาศเลิกสุบผืน

๔.ให้เลิกโสเภณี

๕.ให้ตัดถนนหนทางเพิ่มขึ้นเพื่อ
สะดวกแก่การคมนาคม การค้าขาย
เราจะเห็นว่าโครงการพัฒนา
ประเทศที่หลวงพ่ท่านได้เสนอแนะ
แก่คณะรัฐบาลในสมัยนั้น เป็น
ประโยชน์ต่อการพัฒนาประเทศเป็น
อย่างมาก และมีหลายโครงการที่
ฯพณฯ จอมพล ป. พิบูลสงครามได้
ดำเนินการ

การพัฒนาทางการศึกษา

หลวงพ่ท่านเป็นผู้ที่รักและเห็นความสำคัญของการศึกษา สมัยที่
ท่านอยู่วัดพระเชตุพนฯ ท่านก็เคยจัดตั้งโรงเรียนขึ้นโดยใช้กุฏิของท่านเป็นที่
สอนหนังสือแก่พระภิกษุสามเณร ท่านเคยพูดเสมอว่า **“คนที่มีการศึกษาคิดจะ
ได้อะไรก็ดีกว่าประณิดกว่าผู้อื่น คนมีวิชาเท่ากับได้สมบัติจักรพรรดิกินใช้
ไม่หมด”** ท่านพยายามส่งเสริมสนับสนุนให้ทุกคนได้มีโอกาสศึกษาเล่าเรียน
ในสมัยที่ท่านมาเป็นเจ้าอาวาสวัดปากน้ำใหม่ๆ มีเด็กๆ ลูกชาวบ้านไม่ได้รับ
การศึกษาเข้ามาเล่นอะอะ ยิงนกตกปลาในวัดเสมอๆ หลวงพ่ท่านเป็นห่วง
อนาคตของเด็กๆ พวกนี้มากเกรงว่าไม่ได้รับการศึกษาเล่าเรียนแล้วจะกลายเป็น
เด็กเกเรและเป็นอันธพาลไปในที่สุดท่านจึงคิดจะช่วยเด็กเหล่านี้ให้มีที่เรียน
ท่านจึงก่อตั้งโรงเรียนขึ้นในวัดโดยหาทุนค่าจ้างครูเอง ได้รับอุปการะจาก
ท่านผู้หญิง สุธรรมมนตรี (กิมไล้ สุจริตกุล) หลวงฤทธิธรรค์ธัญ นายต่างบุ

ณยมานพ พระภิรมย์ราชา และผู้มีจิตศรัทธาอื่นๆ อีกหลายคน หลวงพ่อท่านไม่เรียกเก็บค่าเล่าเรียน เริ่มตั้นมีนักเรียนเพียงไม่กี่คน แล้วเพิ่มจำนวนขึ้นเรื่อยๆ จนมีนักเรียนถึงสามร้อยเศษ ต่อมาทางการได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติประถมศึกษาขึ้น มีการสร้างโรงเรียน ให้เยาวชนมีสถานศึกษาเล่าเรียนโดยทั่วถึงกัน ระยะนั้น หลวงพ่อท่านต้องไปรักษาการเจ้าอาวาสวัดขุนจันท์ด้วย ท่านจึงย้ายโรงเรียนไปสอนที่วัดขุนจันท์ หลังจากนั้นได้มอบให้ทางการดำเนินการ

เมื่อหมดภาระจากโรงเรียนสอนเด็กๆ ลูกชาวบ้านแล้ว หลวงพ่อท่านจึงหันมาจัดการศึกษาด้านพระ

ปริยัติธรรม เพราะท่านมุ่งจะพัฒนาคนเป็นงานใหญ่ ท่านไม่ยอมให้พระภิกษุสามเณรในวัดอยู่ว่างๆ พระภิกษุสามเณรทุกรูปต้องศึกษาพระปริยัติธรรม เพื่อรู้หลักธรรมในพระพุทธศาสนาอย่างละเอียดจะได้ปฏิบัติตัวได้ถูกต้องและสั่ง

ห้องเรียนบาลี นักธรรม สมัยหลวงพ่อด

เป็นงานใหญ่ ท่านไม่ยอมให้พระภิกษุสามเณรในวัดอยู่ว่างๆ พระภิกษุสามเณรทุกรูปต้องศึกษาพระปริยัติธรรม เพื่อรู้หลักธรรมในพระพุทธศาสนา อย่างละเอียดจะได้ปฏิบัติตัวได้ถูกต้องและสั่งสอนคฤหัสถ์ได้อีกด้วย พระภิกษุต้องเป็นที่พึ่งทางใจของฆราวาสได้ สำหรับหลวงพ่อก็คงได้ศึกษาด้านปริยัติอย่างเดียวยังไม่พอ พระภิกษุสามเณรในวัดทุกรูปต้องปฏิบัติธรรมด้วย ดังคำที่ว่า **ปริยัติเป็นยาทา วิปัสสนาเป็นยากิน** พระภิกษุรูปที่ชราภาพมากแล้วท่านนั้นที่ไม่ต้องศึกษาด้านปริยัติ แม่ชีและศิษย์วัดก็เช่นกันอยู่เฉยๆ ไม่ได้ต้องศึกษาเล่าเรียน แม่ชีต้องเรียนธรรมศึกษาและฝึกปฏิบัติด้วย

หลวงพ่อก็คงมีไข้เป็นแต่เพียงวิปัสสนาจารย์อย่างเดียว ท่านเคยศึกษาพระปริยัติธรรมจนมีความรู้เชี่ยวชาญมาแล้ว พระธรรมทศนาธร อดีตอธิบดีสงฆ์วัดชนะสงครามได้เล่าเรื่องความรู้ทางด้านปริยัติของหลวงพ่อก็คงได้ดังนี้

ท่านได้ศึกษาพระปริยัติธรรมมีความรู้ขึ้นว่าเชี่ยวชาญพอสมควรในพระปริยัติ ถ้าหากจะเข้าแปลภาษาบาลีในยุคนั้นก็คงจะได้เป็นมหาเปรียญกับเขาบ้าง แต่ท่านก็หาได้แปลไม่ เพราะมีความมุ่งหมายเล่าเรียนเพื่อจะเป็นนิสสรณปริยัติ คือเป็นปริยัติที่จะนำตนของตนให้พ้นทุกข์ หรือเพื่อที่จะแนะนำสั่งสอนประชาชน หรือเพื่อที่จะเป็นแนวทางให้ประพจน์ปฏิบัติให้ถูกต้อง ท่านไม่ปรารถนาที่จะใช้ความรู้ของท่านเพื่อไปประกาศนียบัตรหรือเพื่อลาภยศอันใด แต่ก็ได้ศึกษาถ้าจะเทียบความรู้ของท่าน ท่านได้ศึกษาในชั้นเปรียญ ๓ ประโยค ๔ ประโยค และ ๕ ประโยค เมื่อท่านได้ศึกษามีความรู้อย่างดีแล้ว ท่านก็ละสมวิชาทางวิปัสสนา

ด้วยปัญหานอย่างจริงจังที่จะยกระดับชีวิตของบุคคล ส่งเสริมให้คนมีการศึกษาหลวงพ่อก็คงได้ตั้งโรงเรียนสอนปริยัติขึ้น เป็นเรือนไม้มีครูสอนไม่กี่รูป ต่อมาเมื่อผู้เรียนมากขึ้นหลวงพ่อก็คงคิดขยายโรงเรียนให้ใหญ่โตเพียงพอที่จะรับนักเรียนหลายๆ ดังนั้นในปี พ.ศ.๒๔๙๐ วัดปากน้ำจึงเป็นสำนักเรียนด้านปริยัติ มีพระครูพิพัฒนธรรมคณีเป็นอาจารย์ใหญ่มีการสอนภาษาบาลี นักธรรม

ธรรมศึกษาและสามัญศึกษา แผนกภาษาบาลีนั้นทำการสอนตั้งแต่ชั้นไวยากรณ์ถึงป.ธ.๖ ประโยคที่สูงกว่านี้ยังไม่สามารถเปิดสอนได้เพราะขาดบุคลากร หลวงพ่อต้องส่งไปศึกษายังสำนักอื่นๆ เช่นวัดมหาธาตุฯ วัดพระเชตุพนฯ วัดกัลยาณมิตร วัดประยุรวงศ์วัดอนงคาราม เป็นต้น

หลวงพ่от่านมิได้เพียงแต่จัดการศึกษาแก่พระภิกษุสามเณรเฉพาะภายในวัดปากน้ำเท่านั้น แต่ท่านยังเป็นที่กำลังสำคัญใน

พระครูพัฒนธรรมคณี

การส่งเสริมการศึกษาของพระภิกษุสามเณรที่วัดอื่นด้วย คือในสมัยที่พระพิมลธรรม (ช้อย ฐานทัตตเถร) ดำริที่จะปรับปรุงการศึกษาของพระสงฆ์ทั่วประเทศ โดยจัดในรูปของวิทยาลัยสงฆ์ขึ้นตามพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๕ พระองค์มีพระราชประสงค์ที่จะให้พระภิกษุสงฆ์มีความรู้และวิจารณญาณกว้างขวางและให้เป็นสถาบันการศึกษาชั้นสูงของคณะสงฆ์ พระองค์ได้ทรงวางแนวทางการจัดหลักสูตรไว้ดังนี้ “เพื่อให้พระภิกษุสงฆ์ได้ศึกษาพระไตรปิฎกและวิชาชั้นสูง อันเป็นประโยชน์เกื้อกูลในการเผยแผ่พระพุทธธรรม สถาบันแห่งนี้ในส่วนแห่งมหานิกายให้ชื่อว่า “มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย” พระองค์ได้พระราชทาน พระนามของพระองค์เป็นชื่อวิทยาลัยซึ่งตั้งอยู่ ณวัดมหาธาตุยุวราชรังสฤษฎิ์

ในเบื้องต้นนั้นคณะสงฆ์ไม่อาจสนองพระราชดำริได้ทันที จวบสมัยที่พระพิมลธรรม (ช้อย ฐานทัตตเถร) ดำรงตำแหน่งอธิบดีสังฆมณฑลมหาธาตุจึงคิดสนองพระราชดำริจัดตั้งสถาบันการศึกษาชั้นสูงของคณะสงฆ์ขึ้น แต่งานนี้เป็นงานใหญ่ต้องใช้ทุนทรัพย์เป็นจำนวนมาก เป็นภาระที่พระพิมลธรรมหนักใจอย่างยิ่งท่านจึงเรียกประชุมพระเถรานุเถระเพื่อปรึกษาหาวิธีการ

และหลวงพ่อก็เป็นพระเถรรูปหนึ่งที่พระพิมลธรรมเชิญประชุมด้วย หลวงพ่อก็ได้เสนอความคิดเห็นอันเป็นประโยชน์ในการหาทุนทรัพย์ กล่าวคือให้ถือว่าการปรับปรุงการศึกษาของคณะสงฆ์ตามพระราชดำรินี้เป็นภาระหน้าที่ของคณะสงฆ์ทั่วทั้งสังฆมณฑล เพราะสถาบันนี้เป็นแหล่งผลิตศาสนทายาทให้ออกมาเผยแผ่พุทธธรรมรับช่วงจากพวกเรากการศึกษาของพระภิกษุสามเณรจะเป็นเครื่องชี้ชะตากรรมของพระพุทธศาสนาในอนาคตกาลได้ จึงเป็นการสมควรที่พระเดชพระคุณทั้งหลายจะต้องให้การสนับสนุนส่งเสริมให้เป็นไปตามพระราชดำริ การก่อสร้างอาคารเรียนนั้นต้องใช้ทุนทรัพย์มากก็จริงแต่ถ้าได้ความร่วมมือเพียรร่วมแรงร่วมใจกันของพระสังฆาธิการทั่วสังฆมณฑล ถึงจะเป็นงานใหญ่ก็ไม่เหลือวิสัย ที่จะทำได้ โดยที่พระเดชพระคุณซึ่งดำรงตำแหน่งสังฆมนตรีว่าการปกครองมีบัญชาขอความร่วมมือให้พระสังฆาธิการระดับเจ้าอาวาสขึ้นไปจัดผ้าป่าขึ้นวัดละ ๑ กอง เพื่อสมทบทุนก่อสร้างอาคารเรียนของวิทยาลัยสงฆ์ โดยวิธีการเช่นนี้การก่อสร้างและการจัดการศึกษาคงเป็นไปได้ตามพระราชดำริ

นับว่าหลวงพ่อก็ของท่านเป็นกำลังสำคัญอย่างยิ่งของพระพิมลธรรม (ช้อย ฐานทัตตเถร) มาตั้งแต่เริ่มต้นโดยเฉพาะการจัดหาทุนและดำเนินงาน ก่อตั้งสถาบันการศึกษา

ชั้นสูงของคณะสงฆ์ไทย

ให้ยังยืนมาตราบนานเท่านาน

วันนี้เรื่องนี้มิใช่ข้าพเจ้า

เพียงผู้เดียวที่ทราบ แต่

เป็นที่ทราบกันดีในคณะ

ศิษย์ของหลวงพ่ ท่าน

เจ้าคุณพระอุตรครณา-

ภิรักษ์ (กิตติวุฑโฒ)

ก็ได้เคยเล่าเรื่องนี้ เมื่อคราวแสดงพระธรรมเทศนาในการบำเพ็ญกุศลถวายพระครูประกาศสมานิคุณ ณ วัดมหาธาตุ เมื่อวันศุกร์ที่ ๑๗ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๒๗ เวลา ๑๙.๓๐ น.

หลังจากนั้นหลวงพ่อก็คิดจะปรับปรุงสำนักเรียนวัดปากน้ำให้ได้มาตรฐาน พระภิกษุสามเณรไม่ต้องเดิน ทางไปศึกษาที่สำนักอื่นอีกต่อไป เพราะสมัยนั้นการเดินทางลำบากมากต้องนั่งเรือบดหรือเรือจ้าง หลวงพ่อจึงดำริที่จะสร้างโรงเรียนพระปริยัติธรรมขึ้นใหม่ให้ใหญ่โตและทันสมัยเพียงพอที่จะรับพระภิกษุสามเณรเข้าศึกษาได้มากๆ เพราะขณะนั้นวัดปากน้ำมีพระสงฆ์จำพรรษาถึง ๖๐๐ รูปเศษ และยังมีพระภิกษุสามเณรจากวัดใกล้เคียงมาศึกษาด้วย โรงเรียนพระปริยัติธรรมที่หลวงพ่อ ดำริขึ้นนี้เป็นอาคารคอนกรีตเสริมเหล็กสูง ๓ ชั้น ยาว ๒๙ วา ๒ คอก (๕๙ เมตร) กว้าง ๕ วา ๑ คอก (๑๐ ๑/๒ เมตร) ชั้น ๑ และชั้น ๒ เป็นที่เรียนปริยัติ ชั้น ๓ เป็นที่ฝึกนั่งภาวนา (ในปัจจุบันชั้น ๓ ด้านหนึ่งเป็นห้องประชุมอีกด้านหนึ่งเป็นที่ศึกษาปริยัติของพระนวกภิกษุ) โรงเรียนหลังนี้สามารถรับนักเรียนได้เป็นจำนวน ๑,๐๐๐ รูป คุณหลวงวิศาล และ พ.อ.หลวงบุรกรรมโกวิทเป็น ผู้ออกแบบและควบคุมการก่อสร้าง ลี้นงบประมาณก่อสร้างทั้งหมด ๒,๕๙๘,๑๑๐.๓๙) (สองล้านห้าแสนเก้าหมื่นแปดพันหนึ่งร้อยสิบบาทสามสิบเก้าสตางค์)

เมื่อหลวงพ่อเริ่มดำเนินการก่อสร้างโรงเรียนในระยะแรกๆ นั้น คิษยานุศิษย์ของหลวงพ่อ ต่างพากันหนักใจแทนหลวงพ่อ เพราะทุกคนตระหนักดีว่าหลวงพ่อก็ไม่มีทุนทรัพย์เลย เพราะลำพังค่าภัตตาหารในโรงครัวก็เป็นภาระหนักที่

ท่านต้องรับผิดชอบอยู่แล้ว และยังจะต้องมีค่าสาธารณูปโภคต่างๆ ค่าก่อสร้างปฏิสังขรณ์เสนาสนะต่างๆ เพราะนับวันจะมีพระภิกษุสามเณร แม่ชี อุบาสก อุบาสิกา ศิษย์วัดเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ แต่ถึงกระนั้นหลวงพ่อก็หาได้วิตกกังวลกับภาระเหล่านี้ไม่ ท่านยังมีดำริที่จะรับพระภิกษุ สามเณรให้จำพรรษาในวัดได้ถึง ๑,๐๐๐ รูป

นอกจากจะยังไม่มีทุนทรัพย์เพียงพอแล้ว หลวงพ่อก็ยังไม่ชวนชวนหาเงินด้วยท่านอยู่แต่ในวัดปฏิบัติกิจต่างๆ ตามปกติของท่าน คือ คมพระภิกษุสามเณรลงทำวัตรในพระอุโบสถและให้โอวาทสั่งสอนพระภิกษุสามเณร ๒ เวลา เช้า เย็น ในวันพระและวันอาทิตย์ ลงแสดงธรรมในพระอุโบสถเอง ถ้าวันใดไม่แสดงเอง ท่านก็จะนั่งเป็นประธาน ออกรับแขก ๒ เวลาทุกวันคือตอนฉันภัตตาหารเพลและเวลาเย็น ๑๗.๐๐ น. เวลานั้นนอกจากนี้ท่านจะปฏิบัติกิจภาวนาและควบคุมพระภิกษุสามเณร แม่ชี ให้ปฏิบัติรวมอยู่กับท่าน ทุกวันพฤหัสบดีเวลาบ่าย ๒ โมง ลงสอนการนั่งภาวนาแก่พระภิกษุสามเณร อุบาสก อุบาสิกา ทั้งในวัดและต่างวัดที่ศาลาการเปรียญ เวลานั้นนอกจากนี้ท่านจะปฏิบัติกิจภาวนาและควบคุมพระภิกษุสามเณร แม่ชีให้ปฏิบัติอยู่กับท่าน ถ้าไม่จำเป็นไม่รับนิมนต์ไปนอกวัด ไปแต่กิจที่จำเป็นจริงๆ เท่านั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งไปค้างคืนนอกวัดเป็นปฏิเสธรเด็ดขาด เพราะท่านได้ตั้งสัจจะไว้แล้ว ไม่ว่าผู้ใดมีความสำคัญขนาดไหนมานิมนต์ ท่านจะแจ้งให้ทราบที่ท่านได้ตั้งสัจจะไว้แล้วว่าจะไม่ไปท่านให้เหตุผลว่าท่านเป็นห่วงงาน

วันหนึ่งท่านพระคุณวิเชียรธรรมโกวิท เจ้าอาวาสวัดคูหาสวรรค์ปัจจุบันและท่านพระครูปริชาปรียัติกิจเจ้าอาวาสวัดศิลามูล อำเภอบางเลน จังหวัดนครปฐม ได้นัดหมายกับพระภิกษุอีกประมาณ ๘ รูป เข้าไปพบหลวงพ่อก่อน เพื่อกราบเรียนถามเรื่องการหาเงินสร้างโรงเรียนพระปริยัติธรรม เพราะเห็นว่าตอนนั้นหลวงพ่อดีลั้งซื้อเสาเข็มเป็นจำนวนมาก มากองไว้ตรงที่เป็นถนนข้างหอเจริญวิปัสสนาในปัจจุบัน พระภิกษุทั้ง ๑๐ รูปนี้ได้ไป

ปวารณาตัวรับใช้สนองพระเดชพระคุณหลวงพ่อกับการช่วยหาเงิน โดยการออกไปแสดงพระธรรมเทศนาในวัดต่างๆ ตามต่างจังหวัดที่มีลูกศิษย์หลวงพ่อยู่มากๆ ท่านเหล่านี้เสนอว่า จะจัดทำซองเป็นชุดๆ เพื่อใส่เงินที่ได้จากการบริจาคติดก้นหีบของญาติโยม และจะนำซองนั้นมาให้ไวยาวัจกรเปิดนับเงินกันที่วัดปากน้ำ

หลวงพ่อบอกท่านนั่งฟังโครงการหาเงินมา สร้างโรงเรียนของลูกศิษย์ของท่านจนจบไม่คัดค้านว่าอะไร แล้วท่านก็กล่าวขอบใจในความมีน้ำใจของพระคุณเจ้าเหล่านั้น ท่านบอกว่ามีหน้าที่เรียนก็เรียนไปให้ตั้งใจเรียนให้ได้ประโยค ๙ จะมีชื่อเสียงเลื่องลือไปทั่วประเทศทีเดียว เพราะในสมัยนั้นถ้าพระภิกษุสามเณรรูปใดเรียนจบประโยค ๙ จะได้รับการประกาศเกียรติคุณไปทั่วทุกจังหวัด หลวงพ่อบอกท่านต้องการให้พระภิกษุสามเณรรูปใดในวัดเรียนให้จบประโยค ๙ เพราะจะได้มาช่วยสอนในสำนักเรียนของท่าน ท่านมุ่งมั่นที่จะสั่งสอนให้พระภิกษุสามเณรมีความรู้แตกฉานทั้งในด้านปริยัติและปฏิบัติ เพื่อจะได้นำความรู้มาใช้ให้เป็นประโยชน์ ในการพัฒนาสังคมและประเทศชาติ ถ้าพระภิกษุสามเณรรูปใดเรียนจบชั้นสูงสุดแล้วท่านจะเป็นภาระธุระนำไปฝากเรียนตามสำนักต่างๆ ด้วยตัวของท่านเอง พระรูปใดสอบผ่านประโยคต่างๆ แต่ละประโยคท่านจะกล่าวชมเชยทั้งต่อหน้าและลับหลังอีกทั้งจัดหารางวัลเพื่อเป็นกำลังใจให้อีกด้วย

หลวงพ่อบอกท่านย้ำกับพระคุณเจ้าเหล่านั้นว่า “ข้าจะอยู่ในวัดเฉยๆ อย่างแหละ แล้วจะหาเงินมาสร้างโรงเรียนเอง สร้างได้ขึ้นะเลียงพระยังเลียงได้ แล้วสร้างโรงเรียนทำไมจะสร้างไม่ได้ เรื่องจะไปเทศน์หาเงินนะหรือเทศน์จนตายก็ยังไม่ได้เงินถึงล้านหรอก”

สมเด็จป้า

เราริเริ่มทำได้สำเร็จเป็นคนแรก โรงเรียนหลังนั้นนอกจากเป็นสถานที่ศึกษาพระปริยัติธรรมของสำนักเรียนวัดปากน้ำแล้ว ยังให้เป็นสนามสอบของพระนวกะและเป็นสถานที่สอบธรรมสนามหลวงประจำปีของพระภิกษุสามเณรเขตภาษีเจริญ และเขตหนองแขม หลวงพ่อท่านตั้งชื่อโรงเรียนหลังนี้ว่า **โรงเรียนภาวนานุสนธิ์** ท่านมีโครงการจะฉลองโรงเรียนเป็นงานใหญ่ในปี พ.ศ.๒๕๐๐ อันเป็นปีที่รัฐบาลจัดงานฉลอง ๒๕ พุทธศตวรรษด้วย ท่านจะนิมนต์พระภิกษุ ๒๕๐๐ รูป มาเจริญพระพุทธรูปและถวายสำหรับภัตตาหารคาวหวานรวมทั้งเครื่องสมณบริขารจัดเป็นชุดถวายทุกรูป ท่านเคยพูดกับสมเด็จป้าว่า “แกคอยดูจะสนุกกันใหญ่” แต่เผอิญท่านอาพาธในปี พ.ศ.๒๔๙๙ โครงการฉลอง

ในที่สุดหลวงพ่อก็สามารถสร้างโรงเรียนพระปริยัติธรรมสำเร็จเชิญ ฯพณฯ จอมพล ป. และท่านผู้หญิงละเอียด พิบูลสงคราม มาเป็นผู้อำนวยการฯ เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๙๓ เปิดทำการสอนเมื่อปี พ.ศ.๒๔๙๓ เป็นโรงเรียนพระปริยัติธรรมที่ใหญ่โตที่สุดในสมัยนั้นมีอุปกรณ์การศึกษาครบครัน หลวงพ่อของ

โยมมารดาหลวงพ่อด

โรงเรียนจึงต้องระงับไป

ความกตัญญูทเวท

หลวงพ่อกับเป็นผู้หนักในกตัญญูทเวทิตาธรรม ท่านได้รับโยมมารดาผู้ชราอายุวัดปากน้ำด้วย โดยสร้างที่อยู่อาศัยและอุปถัมภ์ด้วยเครื่องเลี้ยงชีวิตเป็นอย่างดี แมคนอื่นก็เหมือนกัน ท่านยอมอนุเคราะห์ตามฐานะ ในสมัยที่ท่านเรียนหนังสือ ท่านได้รับความอุปถัมภ์เรื่องอาหารบิณฑบาตจากอุบาสิกานวม ซึ่งเป็นแม่ค้าขายข้าวแกง เป็นประจำทุกวัน ต่อมา แม่ค้าผู้นี้ทุพพลภาพลงเพราะชรา ขาดผู้อุปการะ ท่านได้รับตัวมาอยู่วัดปากน้ำ ได้อุปการะทุกวิถีทาง เมื่อสิ้นชีวิตก็ได้จัดการฌาปนกิจศพให้ โดยท่านกล่าวว่า เมื่อเราอดอยากอุบาสิกานวม ได้อุปการะเรา ครั้นอุบาสิกานวมยากจนลง เราได้ช่วยอุปถัมภ์ที่สุดต่อที่สุดมาพบกัน จึงเป็นมหากุศลอันยากที่จะหาได้ง่ายๆ

